

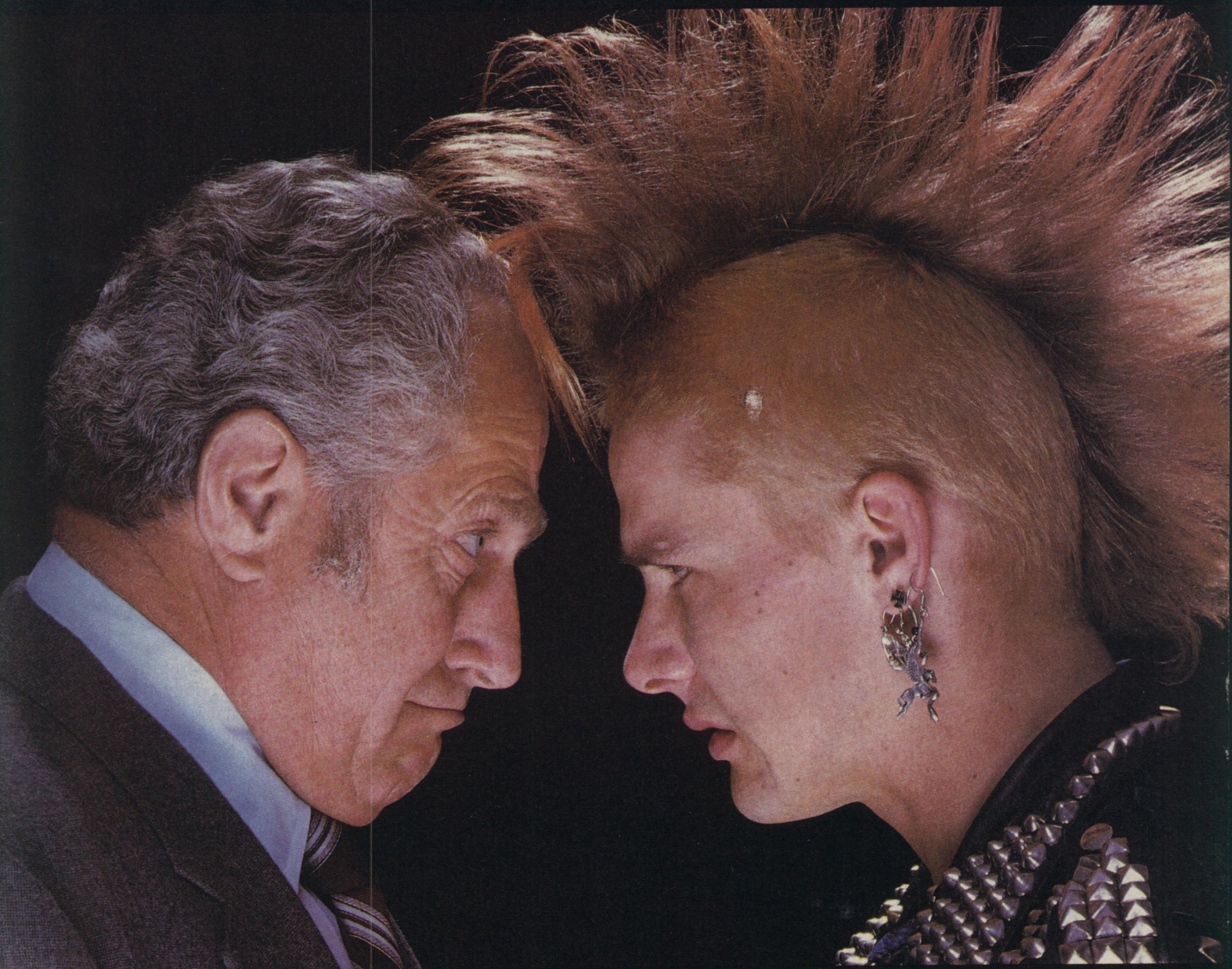
JULI/AUGUSTUS 1985

de

VERSCHIJNT MAANDELIJKS

ECHTE WAARHEID

tijdschrift voor zuiver begrip

**JONGEREN MOETEN
PROTESTEREN – maar HOE?**

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerker zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.
België: postrekening 000-0157667-42; bankrekening 721-5205043-14. Verantwoordelijke uitgever: H. Van Lerberghe, Postbus 3, 2120 Schoten. *Nederland:* Postgiro No 1954800; bankrekening Algemene Bank Nederland, Utrecht, No 555013340. Deze rekeningen zijn voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein, Nederland.
 Verspreiding en redactie van de nederlandsstalige editie, tevens adres voor alle correspondentie: Stichting Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein, Nederland.

**OPRICHTER EN ALGEMEEN
 HOOFDREDACTEUR:
 HERBERT W. ARMSTRONG**

HOOFDREDACTEUR:
 HERMAN L. HOEH

EINDREDACTEUR:
 DEXTER H. FAULKNER

NIEUWSREDACTEUR:
 GENE H. HOGBERG

ALGHELE VORMGEVING:
 MONTE WOLVERTON

SENIOR REDACTEUR:
 RAYMOND F. MCNAIR

REDACTEUREN:

JOHN HALFORD, RONALD D. KELLY, RODERICK
 C. MEREDITH, DONALD D. SCHROEDER,
 JOHN R. SCHROEDER, MICHAEL A. SNYDER,
 CLAYTON D. STEEP, KEITH W. STUMP

ASSISTENT-REDACTEUREN:

SHEILA GRAHAM, NORMAN L. SHOAF

VASTE MEDEWERKERS:

DIBAR APARTIAN, ROBERT BORAKER,
 KENNETH C. HERRMANN, PATRICK A. PARNELL,
 RICHARD H. SEDLIACIK, WILLIAM STENGER
 DAN C. TAYLOR, JEFF E. ZHORNE

TECHNISCH KOPIJREDACTEUR:
 PETER MOORE

REDACTIE-ASSISTENTEN:

CHERYL EBELING, WERNER JEBENS,
 JANICE ROEMER, MARIA ROOT, TONY STYER,
 WENDY STYER, ROBERT TAYLOR
 RON TOTH, EILEEN WENDLING

VORMGEVING:

Grafische verzorging: RANDALL COLE
Medewerkers: MATTHEW FAULKNER,
 L. GREG SMITH

Fotoresearch: VERONICA TAYLOR

FOTOREDACTIE:

Hoofd fotografische verzorging:
 GREG S. SMITH

Senior fotograaf: WARREN WATSON

Medewerkers: G. A. BELLUCHE JR.,
 KEVIN BLACKBURN, CHARLES BUSCHMANN,
 NATHAN FAULKNER, HAL FINCH, ALFRED
 HENNIG, ELIZABETH RUCKER, KIM STONE

UITGEVERIJ:

Directeur uitgeverij: RAY WRIGHT
Hoofd produktie: ROGER G. LIPPROSS
Produktie: RON TAYLOR

Coördinatoren internationale edities: VAL BROWN,
 BOB MILLER, GERALD VAN DER WENDE

Distributie: BOYD LEESON

Distributie-assistent: CAROL RIEMEN

Distributie losse nummers: JOHN LABISSONIERE

FINANCIËEL BELEID:

L. LEROY NEFF

INTERNATIONALE EDITIES:

DUITS: JOHN B. KARLSON
ENGELS: JOHN R. SCHROEDER
FRANS: DIBAR APARTIAN
ITALIAANS: CARN CATHERWOOD
NEDERLANDS: JOHAN WILMS
NOORS: ROY ØSTENSEN
SPAANS: DON WALLS

KANTOREN:

AUSTRALIË: ROBERT MORTON
CANADA: COLIN ADAIR
ENGELAND: FRANK BROWN
FILIPPIJNEN: ROD MATTHEWS
FRANKRIJK: SAM KNELLER
LATIJS-AMERIKA: LEON WALKER
NEDERLAND: BRAM DE BREE
NIEUW-ZEELAND: PETER NATHAN
PUERTO RICO: STAN BASS
WEST-DUISSLAND: FRANK SCHNEE
ZUID-AFRIKA: ROY MCCARTHY
ZWITSERLAND: BERNARD ANDRIST

de
ECHE TE WAARHEID
tijdschrift voor zuiver begrip

18E JAARGANG NO. 6

OPLAGE WERELDWIJD 7.560.000

JULI/AUGUSTUS 1985

ARTIKEL EN

- 1 Persoonlijk van Herbert W. Armstrong
- 3 Veertig jaar Verenigde Naties
- 7 De ware kinderopvoeding
 Kinderen van de binnenstad
- 11 Jongeren moeten protesteren — maar hoe?
- 15 Sri Lanka — Een tijd van beproevingen
- 20 Internationale Informatie
- 23 Waarom De Echte Waarheid boven de politiek staat
- 26 Nieuwsoverzicht

VOORPAGINA

Afgebeeld is het eeuwenoude conflict tussen de gevestigde oudere generatie, die meehielp de wereld te maken tot wat zij is, en de jongere generatie, van wie de protesten vaak de vorm van een buitensporig uiterlijk en gedragspatroon aannemen. De oudere persoon links is een schilder, de jongere een acteur, die in televisiestukken en rock-video's heeft gespeeld.

FOTO HAL FINCH PT

De Echte Waarheid (The Plain Truth) wordt ook in het Duits, Engels, Frans, Italiaans, Noors en Spaans uitgegeven door Ambassador College in Pasadena (Californië, V.S.), Borehamwood (Engeland). © 1985 Ambassador College. Alle rechten voorbehouden. Printed in England by Ambassador Press Ltd., St. Albans. Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein (Nederland).
 Telefoon: 03402-39922

Voor *The Plain Truth* schrijf naar:

- *Europa, India, Afrika:* P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., Engeland WD6 1LU
- *Verenigde Staten:* 300 W. Green Street, Pasadena, Californië 91123
- *Canada:* P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- *Australië en Zuidoost-Azië:* P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australië
- *Nieuw-Zeeland:* P.O. Box 2709, Auckland 1
- *Zuid-Afrika:* P.O. Box 5644, Cape Town 8000
- *Filippijnen:* P.O. Box 1111, Makati, Metro Manila 3117
- *Latijs-Amerika:* P.O. Box 5-595, 06500 Mexico D.F.-Mexico
- *Caribisch gebied:* P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

PERSOONLIJK VAN

Stabat Penning

Mysterie der eeuwen

Ik schrijf momenteel een nieuw boek, getiteld MYSTERIE DER EEUWEN. De komende maanden zal het in afleveringen in DE ECHTE WAARHEID verschijnen.

Waarom schrijf ik dit boek? Waarom is het *nu* zo belangrijk? In dit „Persoonlijk” wil ik dat graag uiteenzetten.

Ik heb een lang, actief, bijzonder boeiend leven gehad, dat de laatste achtereuhalf jaar van de 19e en de gehele twintigste eeuw tot nu toe omvat.

Ik heb geleefd in het tijdperk van het paard en het rijtuig, het tijdperk van de auto en de industrie, het tijdperk van de luchtvaart, het atoomtijdperk en nu het tijdperk van de ruimtevaart. Ik heb Amerika het agrarische tijdperk zien doormaken, toen de boeren achter hun door paarden getrokken ploeg vrolijk liepen te zingen, en het tijdperk van de verstedelijking waarin de boeren van het Midwesten mopperen en vechten om meer overheidssubsidie om de ondergang van het agrarische bestaan te voorkomen.

Ik heb deze twintigste eeuw zich zien ontwikkelen naar een toestand van ontzagwekkende vooruitgang en resultaten in de industrie en de technologie. Tegelijkertijd heb ik de alarmerende escalatie van leed, misdaad en geweld en de dreiging van een atoomoorlog zich zien ontwikkelen tot deze nu, nog binnen de huidige generatie, het menselijk geslacht met totale ondergang bedreigen. Deze omstandigheden en feiten zijn inderdaad mysteries die onopgelost zijn

gebleven en nu dienen te worden verklaard.

Ik heb gereisd in alle windstreken van deze planeet die wij Aarde noemen. Ik heb verkeerd in het gezelschap van rijk en arm. Ik heb industriëlen, keizers, koningen, presidenten en eerste ministers bezocht. Ik ken deze wereld uit de eerste hand en heb haar van zo nabij gezien als slechts zeer weinigen is vergund.

En gedurende dit lange en enerverende leven stelde ik mijzelf vele vragen die grote mysteries voor mij waren, en die voor de wereld als geheel onbeantwoorde en niet-verklaarde mysteries blijven.

Toen ik vijf was zei mijn vader dat ik wel jurist zou worden, omdat ik altijd over zoveel dingen zoveel vragen stelde. Ik wilde BEGRIJPEN. Ik begeerde INZICHT. Koning Salomo, de meest wijze man die ooit heeft geleefd, verlangde wijsheid, en God gaf hem wijsheid, meer dan wie ook. Nu, na zoveel jaren, besef ik dat dezelfde God mij INZICHT in de grootste mysteries van het leven heeft gegeven, mysteries die voor de meeste mensen een raadsel blijven.

Hoe ging dit allemaal in zijn werk? Tot mijn 18e werd ik opgevoed in een protestantse kerk, maar ik heb deze kwellende vragen nooit in de kerk horen verklaren. Als de Bijbel de antwoorden openbaart, waarom bestaan er dan binnen het christendom zoveel kerkgenootschappen en is er zoveel onenigheid over wat de Bijbel zegt?

Wie kan de Bijbel begrijpen? Ik had hem in ieder geval nooit begrepen. En zelfs als men hem wel begrijpt, kan men de Bijbel dan geloven? Spreekt hij met enig gezag? Deze kwestie bracht mij in verwarring en vormt ook het mysterie dat in dit boek zal worden opgehelderd. Hoe ik tot inzicht kwam begon in het jaar 1926.

In de zomer van dat jaar vroeg ik mij af: „Wie ben ik? WAT ben ik? WAAROM ben ik?” Ik trachtte door redeneren tot het antwoord te komen, maar ik kon het niet. Het was een mysterie. Toen werd ik in die herfst voor een verbijsterende uitdaging gesteld. Het betrof een bijbelse kwestie en de evolutietheorie. Dit had als resultaat dat mijn verstand werd geopend voor verbazende perspectieven en diepten van kennis en inzicht.

Het begon allemaal met de kwestie van de zondagsviering en de oorsprong van de mens.

Ik wist dat de Bijbel 's werelds meest verkochte boek is. Niettemin was hij voor mij altijd een raadsel geweest. Ik begreep er nooit iets van.

Ik zei: „De Bijbel zegt: ‘Gij zult de zondag vieren.’” Mij werd gevraagd hoe ik dat wist. Had ik dat in de Bijbel

gelezen?

Ik antwoordde dat ik het wist omdat alle kerken de zondag vieren en ik ging ervanuit dat de bron van hun leer de Bijbel was.

Met deze kwestie stond evenwel mijn huwelijk op het spel. Ik werd gedwongen tot een grondig onderzoek van de Bijbel en tevens van de evolutietheorie, die in die tijd in kringen van het hoger onderwijs snel algemeen ingang vond.

Mijn diepgaande studie van de werken van Darwin, Huxley, Haeckel en anderen bracht mij ertoe het gezag van de Bijbel en zelfs het bestaan van God in twijfel te trekken. Ik was vastbesloten het absolute bewijs van het bestaan van God en van het gezag van de Bijbel te vinden, ofwel die beide te verwerpen. De meeste mensen, realiseerde ik mij, accepteren of verwerpen een overtuiging op grond van wat hun is verteld of onderwezen, of van wat zij zelf zonder bewijs achteloos hebben aangenomen. Ik wilde begrijpen. En ik wilde zekerheid op grond van onweerlegbaar bewijs, niet door achteloze veronderstelling of door „wishful thinking”.

Na vele maanden, waarin ik nagenoeg dag en nacht studeerde, werden mij de antwoorden geopenbaard met bewijs dat onomstotelijk en absoluut is.

Ik ontdekte dat de Bijbel een gecodeerd boek is, met antwoorden op de voornaamste mysteries van de mensheid. De onthulling van deze mysteries was zoekgeraakt, zelfs voor de Kerk van God, hoewel de openbaring ervan in de geschriften van de Bijbel was bewaard. Waarom heeft de wereld ze dan niet duidelijk begrepen? Omdat de Bijbel een gecodeerd boek is, niet bestemd om vóór onze tijd in deze tweede helft van de 20e eeuw te worden begrepen. In deze dag en nacht durende studie leerde ik waarom de Bijbel het meest verkeerd begrepen boek is, ook al is het 's werelds grootste bestseller.

Voor mijn verbaasde ogen en verstand openden zich perspectieven van kennis en inzicht, die voor de meeste mensen de belangrijkste mysteries van het leven zijn gebleven. Maar in dat boek staat opgetekend dat in deze dagen waarin onze generatie leeft, het grote mysterie zou worden verklaard. En voor mijn verwonderde verstand gebeurde dat ook inderdaad.

Ik leerde dat de Bijbel een soort legpuzzel is: duizenden stukjes die bij elkaar moeten worden gebracht — en de stukjes passen slechts op één manier in elkaar. Dan wordt het beeld kristalhelder voor degene die bereid is te geloven wat God onze Schepper zegt.

Dit onderhavige boek legt louter de vele stukjes van de grote puzzel bij elkaar, opdat ze helder begrepen kunnen worden.

Vergelijk dit boek, terwijl u het leest en herleest, voortdurend met de Bijbel. Zie deze waarheden met uw eigen ogen in uw eigen bijbel. En stel daarbij uw verstand open voor waar God u in zijn WAARHEID leidt. Het zal zinvoller zijn dan wat ook ooit tevoren.

De tijd zal misschien uitwijzen dat dit wellicht het belangrijkste boek is dat in bijna 1900 jaar is geschreven.

Niet wegens literaire uitnemendheid of bloemrijke geleerde taal die met opzet is vermeden, maar wegens de ondubbelzinnigheid van het betoog ter verklaring van de belangrijkste kennis die ooit werd geopenbaard door de allerhoogste bron van inzicht die sinds de eerste mens op

aarde verscheen door niemand is begrepen.

De mensheid is altijd verblind geweest voor wie, wat en waarom de mens is, en voor hoe de mens op aarde kwam. De mens is verbijsterd door zijn onvermogen zijn problemen op te lossen, of antwoorden te vinden op de onthutsende problemen van de mensheid en de wereld die hij bewoont.

Al deze mysteries werden lang geleden geopenbaard door de ene allerhoogste autoriteit van alle kennis, maar in een gecodeerde vorm die vóór onze tijd niet onthuld en gedecodeerd mocht worden.

Gedurende de eerste eeuw werd de Kerk door een ander evangelie geïnfiltrerd en onder de naam „traditioneel christendom” ontstonden vele valse leringen en valse kerken. Zoals God in Openbaring 12:9 openbaart is de gehele wereld misleid. Deze fundamentele waarheden zijn een mysterie gebleven. Ook oprechte en welmenende mensen in de geestelijkheid ontvangen van andere mensen hun leer zoals die in deze kerken traditioneel wordt doorgegeven. Zij nemen aan dat deze valse leringen de ware leer van de Bijbel zijn. In plaats van de diverse stukjes van de legpuzzel zinvol en op de juiste wijze bij elkaar te voegen, is het een gewoonte geworden een valse leerstelling waarin men reeds gelooft in een bepaalde bijbeltekst te lezen. Met andere woorden, men interpreteert de bijbelteksten zo dat deze zeggen wat men heeft geleerd en is gaan geloven. De Bijbel behoeft echter geen interpretatie, hij interpreteert zichzelf. Dit wordt duidelijk wanneer men de diverse teksten over elk onderwerp op de juiste wijze bij elkaar gebracht ziet, zoals de Bijbel zelf zegt: „hier wat, daar wat” (Jes. 28:10).

Hopelijk zal dit boek, dat is geschreven omdat Gods tijd daarvoor is aangebroken, vele ogen openen voor de waarheid van deze lang verborgen mysteries.

VOORWOORD

HEEFT u zich ooit afgevraagd: „Wie ben ik? Wat ben ik? Waarom ben ik?”

De wereld om u heen is een mysterie. Uzelf bent een mysterie. Uw hersenen, de zetel van uw intellect en van alles wat u bent, hebt u nooit aanschouwd.

Uw leven is gedompeld in mysteries. Wanneer u erover nadenkt, is uw eigen bestaan al een mysterie. Bent u eenvoudig door toeval ontstaan, door onintelligente, aan de aarde inherente krachten zonder betekenis en doel, of werd u intelligent ontworpen en geschapen door een almachtige God die een soeverein verstand heeft, en om een reden die eveneens als een mysterie verborgen is? In de hele loop der geschiedenis zijn de traditionele opvattingen over de Schepper-God in feite zo'n mysterie geweest dat het hoger onderwijs in de Westerse wereld getracht heeft het mysterie op te heffen door vrijwel unaniem de theorie van evolutie te aanvaarden. De evolutietheorie is door het menselijke denken uitgevonden in een poging het bestaan van een schepping te verklaren buiten het bestaan van een goddelijke Schepper om.

Maar indien de almachtige God uw Maker was en bestaat als de goddelijke Schepper van alles wat er is, dan blijkt het mysterie over God, in chronologisch opzicht, het eerste en allergrootste mysterie.

Wie en wat is God? Dit is een (Zie verder pagina 25)

VEERTIG JAAR VERENIGDE NATIES

„De laatste hoop” van de mensheid werden zij genoemd. Maar na vier decennia wankelen de Verenigde Naties, evenals de wereld die zij vertegenwoordigen, op de rand van de vergetelheid.

Gene H. Hogberg

Het was de 26e juni 1945, in San Francisco. Een werkelijk historische plaats en tijd — de ondertekening van het Handvest van de Verenigde Naties.

Het grootste deel van de mo-

genschappen die zegevierend uit de Tweede Wereldoorlog waren gekomen, was bijeengekomen om een programma voor de na-oorlogse wereld op te stellen. Het Handvest was de vrucht van de inspanningen van vertegenwoordigers van vijftig landen.

Later in dat jaar, op 24 oktober

1945, werden de Verenigde Naties officieel geboren met 51 deelnemende landen.

Doel: voorkomen van een grote oorlog

Het eerste artikel van het Handvest schetst het doel dat de vertegenwoordigers met de oprichting van de Verenigde Naties voor ogen hadden: „Het verzekeren van internationale vrede en veiligheid.”

Deze hoop wordt welsprekender uitgedrukt in de voorlopige tekst van het Handvest. Hierin verbinden de ondertekenende naties zich plechtig „de na ons komende generaties te vrijwaren van de gesel van oorlog, die de mensheid tweemaal in ons leven leed heeft gebracht”. Voorts beloofden de ondertekenaars „niet hun toevlucht te nemen tot wapengeweld, tenzij in het gemeenschappelijk belang”.

Artikel 2 bevat andere grondbeginselen zoals de soevereine gelijkheid van de leden (waarbij elk van de aangesloten landen — nu tot 159 gestegen — ongeacht de grootte van hun grondgebied over één stem zou beschikken); en voorts de garantie dat geschillen met vredelievende middelen zullen worden opgelost; en dat de leden op zich nemen geen geweld te gebruiken of met geweld te dreigen in strijd met de doeleinden van de V.N.

Om echter inmenging in de binnenlandse aangelegenheden van elk land te voorkomen, bepaalt artikel 2 dat de V.N. niet tussenbeide zullen komen in zaken die binnen de jurisdictie van elk land afzonderlijk vallen.

Sedert die van idealisme vervulde dagen, nu veertig jaar geleden, werd de wereld geplaagd door meer dan 100 gewapende conflicten, al werden die tot dusverre gelukkig niet met atoomwapens uitgevochten. Maar er is nauwelijks een maand verlopen dat er niet op het een of andere slagveld werd gestreden.

De wereld is getuige geweest van de dikwijls pathetische situatie van de onderbemande strijdkrachten van het vredeskorps van de V.N. Zo worden ze bijvoorbeeld in zuid-Libanon volledig

genegeerd door strijdende partijen die bijna doen alsof er zelfs geen V.N.-soldaten in de buurt zijn.

Andere oorlogen, zoals de bloedige strijd tussen Iran en Irak, woeden voort zonder dat de V.N. er ook maar de geringste invloed op uitoefenen.

Het vermogen van de Verenigde Naties om de vrede te bewaren, is zelfs wanneer het werkelijk effectief zou zijn, verder tot machteloosheid gedoemd door de eeuwig aanwezige dreiging van een veto door een van de grote mogendheden in de Veiligheidsraad, het enige lichaam van de organisatie dat bevoegd is bindende besluiten te nemen. Daar veel van de conflicten van de wereld hun oorsprong vinden in de strijd om de wereldmacht tussen Oost en West, verzekeren de dreigende veto's, zij het van de Sovjet-Unie dan wel van de Verenigde Staten, dat er aan de grootste bedreigingen van de wereldvrede totaal niets wordt gedaan.

Wat de toestand nog verergert

Niet alleen zitten de Verenigde Naties opgesloten in hun eigen zelfverlamming, veel minder belangrijke conflicten worden volgens de critici van de V.N. nog verergert. Dat komt doordat de Algemene Vergadering, die over wereldproblemen beraadslaagt en die aanbevelingen doet voor acties van de Veiligheidsraad, zich na haar oprichting al snel ontwikkeld heeft tot een internationaal forum waar landen elkaar op dezelfde manier te lijf gaan als politieke partijen in een nationaal parlement.

Inderdaad is het zo, aldus de onlangs teruggetrokken Amerikaanse ambassadrice bij de V.N., Jeane Kirkpatrick, dat de Algemene Vergadering haast net zo opereert als een parlement of een congres. De V.N. kennen partijen, alleen worden ze aangeduid als de Westerse mogendheden, het Afro-Aziatische-Derde -Wereld-blok, en de z.g. nietgebonden staten (waarvan vele tevens deel uitmaken van de tweede „partij”).

Mevrouw Kirkpatrick wees er verder op dat Moskou veel beter dan Washington geleerd heeft hoe het politieke spel van de V.N. moet worden gespeeld. De Sovjet-Unie spant zich tot het uiterste in om andere landen tot haar standpunt over te halen. Op haar beurt steunt zij de jongere landen van Afrika en Azië in hun speciale verlangens, en bouwt op die manier in vele

sleutelkwesties een sterke Sovjet-Derde Wereld-coalitie op.

Vanwege de politieke benadering in de Verenigde Naties laat men niet alleen veel belangrijke kwesties op hun beloop, maar worden tal van regionale kwesties dikwijls verheven tot het niveau van wereldcrises.

Het gevolg is volgens mevrouw Kirkpatrick dat „wat zich in de V.N. afspeelt, in feite conflicten op de spits drijft . . . Alle mogelijke landen die in het geheel niet rechtstreeks bij een conflict betrokken zijn, raken er zo in verwickeld. Met het gevolg dat je zou kunnen zeggen dat alle conflicten een wereldkarakter aannemen.”

Zelfs sommige van de fanatiekste supporters van de Verenigde Naties in de Westerse wereld moeten toegeven dat de Algemene Vergadering een scheve kijk heeft gekregen op wat werkelijke wereldproblemen zijn en wat niet.

Terwijl er plaatselijke oorlogen woeden in Zuid-oost-Azië, Afghanistan en de Perzische Golf, en het leven van miljoenen in de Hoorn van Afrika door hongersnood wordt bedreigd, blijven de Verenigde Naties zich in de eerste plaats concentreren op de gebeurtenissen in het Midden-Oosten en in zuidelijk Afrika. Er bestaat een schakel tussen deze twee regio's. Zuid-Afrika wordt voortdurend aan de kaak gesteld vanwege zijn racistische politiek, en tien jaar geleden verklaarde de Algemene Vergadering dat zionisme, de politieke beweging die het Joodse volk terugbracht naar zijn oude geboorteland, „een vorm van racisme” vertegenwoordigt.

Deze eenzijdige belangstelling wordt nog versterkt door de aanwezigheid op bijna alle vergaderingen van de Verenigde Naties van twee onofficiële politieke groeperingen die helemaal geen staten vertegenwoordigen: de Palestijnse Bevrijdings Organisatie (PLO) en de SWAPO („South West Africa People's Organization”).

De SWAPO is een marxistisch lichaam dat strijdt voor de heerschappij over Namibië, het voormalige Zuid-west-Afrika. De SWAPO is door de Ver-

enigde Naties aangewezen als de „enige wettige vertegenwoordiging van het Namibische volk”.

Zomer 1984 bezocht de schrijver van dit artikel in Wenen het reusachtige nieuwe gebouwencomplex van de Verenigde Naties. Nadat hij door een van de reusachtige zittingszalen was rondgeleid, vroeg hij de gids voor wie de beide stoelen ter weerszijden van de voorzitterstafels voorin de hal bestemd waren. Die waren voor de niet aan de stemming deelnemende vertegenwoordigers van de PLO en de SWAPO, luidde het antwoord.

Het is zelfs voorgekomen dat de PLO deelnam aan een conferentie van de V.N. over burgerluchtvaart en vliegtuigkaping!

26 juni 1945: afgevaardigden van 50 landen op de conferentie van San Francisco keuren het Handvest van de Verenigde Naties goed. Edward J. Stettinius tekende voor de V.S. (boven); Andrei A. Gromyko (rechts) tekende voor de Sovjet-Unie. Het „zwaarden-tot-ploegscharen” symbool van de V.N. werd ontworpen door Voetsjetitsj.

In 1980 werd in de Algemene Vergadering met 118 tegen 10 stemmen (en 15 onthoudingen) een resolutie aangenomen. Voor wij nu verder gaan dient men zich te herinneren dat artikel 2 van het Handvest der Verenigde Naties verkondigt dat „alle lidstaten hun internationale geschillen met vreedzame middelen zullen beslechten” en dat „alle leden zich in hun internationale betrekkingen zullen onthouden van de dreiging met, of van het gebruik van geweld, gericht tegen de territoriale onschendbaarheid of de

UNESCO — de Onderwijskundige, Wetenschappelijke en Culturele Organisatie van de Verenigde Naties.

Op de laatste dag van 1984 maakten de Verenigde Staten formeel een einde aan hun lidmaatschap van de UNESCO. Dat hield in dat Washington ook haar bijdrage van 25% in het budget van UNESCO terugtrok.

Kort daarvoor had ook Groot-Brittannië het proces tot beëindiging van zijn lidmaatschap op gang gebracht door met inachtneming van de voorgescreven termijn van een jaar, ingaande eind 1985 het lidmaatschap op te zeggen. En in een nogal plotselinge aankondiging, op 28 december 1984, liet ook het welvarende Singapore weten dat het zich eind 1985 eveneens zal terugtrekken, waarbij het als reden de voortdurend stijgende kosten van het lidmaatschap aanvoerde.

Diverse andere Westerse staten hebben te kennen gegeven dat ook zij hun lidmaatschap kritisch onder de loep zullen nemen. Vierentwintig landen hebben hervormingen binnen UNESCO geëist. Hun invloed moet hoog worden aangeslagen, daar 72% van het omstreeks 1.350.000 gulden belovende budget van de organisatie door slechts acht landen wordt betaald.

De UNESCO is de grootste van 15 gespecialiseerde instellingen van de Verenigde Naties. Zij begon in 1946 met 28 aangesloten landen (en een Amerikaanse bijdrage van 7 miljoen dollar) met het doel, de denkbeelden en de technische kennis van de Westerse industriestaten met de ontwikkelingslanden te delen. Een van de voornaamste doelstellingen was het terugdringen van het analfabetisme in de wereld. Een andere taak was het behoud van bedreigde cultuurmonumenten.

In de loop der jaren echter, is de

politieke onafhankelijkheid van elke staat”.

Dat neemt niet weg dat de met overweldigende meerderheid aangenomen resolutie opnieuw „de wetmatigheid” bevestigde van „de strijd van het onderdrukte volk van Zuid-Afrika en van hun bevrijdingsbeweging”, en wel „met alle ten dienste staande middelen, waaronder gewapende strijd gericht op de machtsverovering door het volk ...”

Geen wonder dat een voormalige Amerikaanse ambassadeur bij de Ver-

enigde Naties deze instelling eens als „uiterst gevaarlijk” karakteriseerde.

De UNESCO-crisis

Vanwege het verslechterende klimaat baart het geen opzien dat er zich binnen het ingewikkelde netwerk van sedert het einde van de Tweede Wereldoorlog opgerichte internationale organisaties een crisis aan het ontwikkelen is. Niet alleen de Verenigde Naties zelf worden daar rechtstreeks door getroffen, maar ook de vijftien verbonden V.N.-instellingen, waaronder de

UNESCO evenals de Verenigde Naties zelf, van karakter veranderd, in het bijzonder naarmate nieuwe leden toetraden. Zij telt thans 161 leden (twee meer dan de Verenigde Naties zelf) en is volgens de critici meer betrokken geraakt bij dezelfde politieke controverses als de Verenigde Naties zelf, in plaats van zich bezig te houden met onderwijs en cultuur.

V.S. uit de V.N.?

Wat bij een beoordeling van de V.N. vaak over het hoofd wordt gezien is dat de Verenigde Naties zonder het zich bewust te zijn de verheven idealen van hun voornaamste oprichter, de Verenigde Staten, verwerpen.

Na de Tweede Wereldoorlog oefenden de Verenigde Staten zware druk uit op hun vrienden in de Westerse wereld, zoals de Britten, de Nederlanders, de Fransen en de Portugezen, om hun koloniale rijken te ontbinden. De sedertdien alang opgegeven hoop was dat de bevrijde koloniën hun voormalige heersers zouden bijvallen in een gemeenschappelijk streven naar wereldsamenwerking. Maar het is allemaal anders gelopen.

„Wat er in de Verenigde Naties en in de UNESCO gebeurd is”, schreef William Pfaff in het nummer van 2 januari 1984 van de *International Herald Tribune*, „is dan ook het rechtstreekse gevolg van ontwikkelingen die de regering van de Verenigde Staten lange tijd heeft nagestreefd en uiteindelijk verwezenlijkt...”

„De Verenigde Naties en de UNESCO, twee wereldorganisaties van zelfstandige staten, belichamen het succes van de Amerikaanse politiek van de jaren '40 en '50: één stem voor elk land, universele zelfbeschikking, erkenning van elke werkelijke politieke eenheid, hoe klein van omvang ook, als een zelfstandige staat met een eigen plaats in deze wereldraden.

„Maar nu vindt Amerika dat allemaal niet meer zo geweldig. De meerderheid van stemmen in de Algemene Vergadering en in de UNESCO is vijandig gezind. En nu wil Washington weer van deze ergerniswekkende organen van de wereldopinie af. De wereldopinie heeft geen uitdrukking gegeven aan het verheven idealisme van een bevrijde mensheid zoals de Amerikanen dat zagen, maar veeleer aan de goedkope werkelijkheid van het internationale leven.”

Misschien wel het belangrijkste ge-

volg van de UNESCO-affaire is dat de Verenigde Staten door de in Parijs zetelende instelling te verlaten, de geestelijke grondslag zouden kunnen leggen om vandaag of morgen de Verenigde Naties zelf de rug toe te keren. Een dergelijke stap zou inhouden dat de Verenigde Naties hun hoofdkwartier, dat thans in New York gevestigd is, uit Amerika zouden moeten terugtrekken.

De Amerikaanse journalist George F. Will bevindt zich in het voorste gelid van Amerikaanse journalisten die aandringen op het overwegen van een dergelijke stap. Kort nadat de Verenigde Staten eind 1983 hun voorneemen om de UNESCO te verlaten bekendmaakten, schreef hij:

„Het verlaten van de UNESCO... kan de Amerikanen helpen wennen aan het idee uit de Verenigde Naties te treden... In 1985 zullen de Verenigde Naties 40 jaar oud zijn, en een volledig ontwikkeld en algemeen bekend eigen karakter hebben.”

In 1982 dreigden de Verenigde Staten inderdaad op te stappen toen Israël na zijn militaire ingreep in Libanon in een resolutie van de Verenigde Naties was veroordeeld als een „onvredelevende staat”. (Artikel 4 van het Handvest der Verenigde Naties behelst dat de organisatie alleen openstaat voor „vredelevende staten”).

In het artikel „De gebroken belofte van de Verenigde Naties” in het nummer van oktober 1983 van *Reader's Digest*, schreef de auteur Ralph Kinney Bennett: „Alleen een Amerikaanse dreiging om de geldbuidel op te pakken en de Verenigde Naties te verlaten, voorkwam dat 'vredelevende' staten zoals de Sovjet-Unie, Libië en Cuba, Israël eruit smeten.”

Dat was de gelegenheid waarbij Charles Lichenstein, de toenmalige Amerikaanse assistent-ambassadeur bij de Verenigde Naties, opmerkte dat wanneer de Verenigde Naties mochten besluiten New York te verlaten, hij met vele andere Amerikanen aan de kade zou staan om ze na te wuiven.

Zouden de Verenigde Staten zich inderdaad uit de Verenigde Naties terugtrekken, en zou het hoofdkwartier van de V.N. zich gedwongen zien New York te verlaten, dan zou hun nieuwe tehuis volgens vele waarnemers Wenen zijn. Een gigantisch complex, nu officieel bekend als het Weens Internationaal Centrum, herbergt momenteel na Genève de meeste Europese instellin-

gen van de Verenigde Naties.

De thans in Wenen bij de Verenigde Naties in gebruik zijnde voorzieningen (bekend als U.N. City) vormen een gebouwencomplex dat door de Oostenrijkse regering in samenwerking met het stadsbestuur van Wenen tot stand kwam met het oogmerk een deel van de operaties van de Verenigde Naties naar zich toe te trekken. Op het ogenblik bevinden zich er een stuk of wat — merendeels minder belangrijke — instellingen van de V.N. en houdt men er zich met speciale operaties bezig. De Verenigde Naties betalen een symbolische huur van één schilling per jaar.

Wanneer de Verenigde Naties zouden worden gedwongen naar Europa te verhuizen, zou men waarschijnlijk aan de Weense outillage de voorkeur geven boven de oudere locatie in Genève. De Sovjet-Unie zou zonder twijfel Wenen prefereren, dat niet alleen een neutrale „brug” tussen Oost en West vormt, maar geografisch ook dicht bij het Sovjetblok ligt.

Zou de verhuizing naar Wenen inderdaad plaatsvinden, dan zou dat tekenend zijn voor een verschuiving van macht en invloed naar buiten de Verenigde Staten. De Verenigde Staten hebben het hoofdkwartier van de Verenigde Naties geherbergd sedert zij zelf in 1945 opklommen tot de status van eerste grootmacht.

Zouden de Verenigde Staten de Verenigde Naties verzoeken hun bielen te pakken, dan zou de meerderheid van de Amerikanen dat toejuichen — daarbij niet beseffend dat dat tevens een duidelijke afspiegeling zou zijn van het betrekkelijke verval van hun eigen land.

Zoals Hans J. Morgenthau het uitdrukte in zijn klassieke *Politics Among Nations*, „is de verschuiving van een favoriete vergaderplaats naar een andere locatie symbolisch voor een verschuiving in het machtsverwicht”.

Deze hoogst waarschijnlijke verschuiving zou tevens het prestige van Europa versterken en geen geringe rol spelen in elke toekomstige hergroepering van de landen van Oost- en West-Europa.

V.N. bleven in gebreke

De oorspronkelijke opstellers van het Handvest van de Verenigde Naties hadden een nobel doel voor ogen: een mechnisme te scheppen voor internationale discussie en samenwerking met

(Zie verder pagina 29)

Kinderen van de binnenstad

Wat is voor hen de oplossing?

„Hey, let's pop that old brod, cop the bread and blow some smoke. Yeah man, let's do it.” Hebt u begrepen wat u zojuist las? Laten wij het voor u vertalen: „Zeg, laten we die oude dame beroven, haar geld meenemen en marihuana kopen.”

Tragisch genoeg, gebeuren voorvallen als deze duizenden malen per dag in besloten stadswijken, met name in de Verenigde Staten. Nog tragischer is het dat de meeste van deze delicten worden gepleegd door „kinderen” van acht tot achttien jaar. Geen wonder dat Jesaja met betrekking tot onze tijd het volgende profeteerde: „De tyrannen van mijn volk zijn kinderen” (Jes. 3:12).

Misleide kinderen veranderen onze binnensteden in oorlogszones vol misdaad en geweld. Deze aflevering gaat echter niet over kindermisdaad, maar over hoe men kinderen zo opvoedt dat ze de misdaad schuwen en geen materiaal vormen voor statistieken van gevangnissen of lijkenhuizen. Ook in een verderfelijke omgeving kunnen fatsoenlijke kinderen worden opgevoed!

De uitdaging

Het is niet gemakkelijk kinderen in de juiste weg te leiden, wanneer alles om hen heen hen de verkeerde kant optrekt. En dat gebeurt in maar al te veel buurten in de binnensteden.

Het gemiddelde kind in de bin-

nenstad woont bij zijn moeder die vermoedelijk ongeschoold en werkloos is. Zijn vader heeft het gezin lang geleden in de steek gelaten. Vaak zijn er drie of vier broers en zusters die de gesubsidieerde driekamerflat, deel uitmakend van het „woningbouwproject”, delen.

Hij of zij groeit op in bekladderde buurten bezaaid met gebroken glas. In maar al te veel gevallen kan men inderdaad zeggen dat het kind in de binnenstad op straat en door de straat wordt opgevoed — en de straat is een koelbloedige, nietsontziende onderwijzer.

De straat leert kinderen te overleven door sluw, achterbaks en gewelddadig te zijn. De faculteit van de straat bestaat uit Appelen-Jan, Sloten-Kaaltje, Supervlieg en Snelle Eddie. Deze rolvoorbeelden zijn afgestudeerden van de straat die de proef van hun kunnen hebben afgelegd in de nor (de gevangenis). Velen hebben hun sporen verdiend op gruwelijke terreinen zoals drugdealing, souteneurschap, roof en moord. Zij zijn maar al te bereid hun bedenkelijke vakbekwaamheid over te dragen.

Deze professoren van de straat hangen rond op elke hoek en imponeren hun jeugdige aspirant-leerlingen met het uiterlijke vertoon van „succes”: Sjieke, opzichtige kledij, een protserige auto en onder invloed van drugs. Het kind in de binnenstad wordt door de omstandigheden gedwongen te geloven dat dit „het ware” is — het werkelijke succes in het leven.

En aangezien herhaling een goede onderwijsmethode is, wordt de levensstijl van de straat iedere minuut opge-

drongen, lied na lied, door het geschal uit de „box” (grote draagbare radio). Deze mechanische repetitor hypnotiseert en programmeert de geest van uw kind met de levensstijl en de waarden van de straatonderwijzers. Het voortdurend opgedrongen leerprogramma is onontkoombaar: Sex, geld en een kick, zonder moeite; een groot „versierder” worden, een Romeo van de straat.

En toch, ondanks al deze negatieve factoren, is het mogelijk fatsoenlijke kinderen groot te brengen! Terwijl de bovenbeschreven bijzonderheden vooral de Amerikaanse steden kenmerken, zijn de omstandigheden en de oplossingen ervoor voor iedereen relevant.

Duizenden ouders in de binnensteden beantwoorden de uitdaging met succes. Zij voeden kinderen op tot, ondanks hun milieu, verantwoordelijke, respectvolle en succesvolle jonge mensen. Zij bewijzen dat het feit dat u in een achterbuurt woont u niet automatisch tot achterbuurtklanten hoeft te maken. Hier volgt wat u kunt doen om uw kinderen te doen uitstijgen boven het wankel fundament van de straat en hun voeten te zetten op vaste grond.

Verantwoordelijke ouders: goede kinderen

Ouders, laten wij het onder de ogen zien. Als u wilt dat uw kinderen goed terecht komen, moet u zelf goed handelen. U moet zijn wat u wilt dat uw kinderen worden.

Kinderen zijn goede nabootsers.

Als u de belastingontvanger bedriegt en onwaarheid spreekt tegen de over

heid, waarom verbaast het u dan als uw kind iemand berooft? Als u godslasterlijke taal uitslaat, waarom schokt het u dan als u uw kind grove taal hoort bezigen tegenover de kinderen in de buurt? Als u een ongeoorloofde verhouding hebt, hoe kunt u er dan iets van zeggen als uw dochter zwanger thuishkomt, of uw zoon de dochter van een ander zwanger heeft gemaakt?

Het behoeft met u en uw kinderen niet zo te gaan. Misschien wisten uw ouders niet beter, maar dank zij dit artikel weet u dat wel. Met Gods hulp kunnen wij allen de cirkelgang doorbreken — de geschiedenis behoeft zich niet te herhalen. Onze kinderen kunnen het er beter afbrengen dan de generatie voor hen. Maar met dit te vertellen zijn wij er nog niet — wij behoren hier ook naar te handelen. Wij behoren een betere levenswandel te vertonen, als wij willen dat onze kinde-

overwinning is een nimmer aflatende betrokkenheid.

Wat is er belangrijker dan het leven van uw kind? De tijdverslindende televisieseries? De tijd die u met vrienden doorbrengt? De extra tijd die u besteedt aan uw eigen interesses? Nee. Niets is belangrijker.

Kinderen zijn onze toekomst en wij hebben de verantwoordelijkheid ons in te zetten om hen en hun toekomst te verbeteren.

Misschien beseft u niet hoe ontzaglijk veel belang God hecht aan uw opvoeding van *zijn kinderen*. Inderdaad, zij zijn van Hem. God heeft ze aan u geleend om ze voor Hem tot ontwikkeling te brengen. Koning David schreef: „Zie, zonen zijn een erfdeel des Heren, een beloning is de vrucht van de schoot” (Ps. 127:3).

Wat zal er in uw kinderen van Gods erfdeel worden? Een verwoest leven in

kind? Degene die met uw kind het meeste contact heeft. Zijn dit de negatieve elementen op straat, dan zal uw kind ertoe worden geleid de levensstijl van de straat over te nemen. Is het uw positieve voorbeeld thuis, dan zal het ertoe worden geleid de levensstijl van u en uw gezin te volgen.

U dient „uw eigen belang” op te offeren om de dingen te doen die nodig zijn om uw kinderen positief te beïnvloeden. Laat het contact met uw kinderen een hoofd-prioriteit zijn. Laat niets en niemand u van deze kostbare momenten beroven. Geef uw kinderen de kans u als mens te zien. Laat hun zien wie u bent en wat uw standpunten zijn.

Onze kinderen leren het beste door de omgang met hun ouders. Onze waarden worden op onze kinderen overgedragen gedurende elke seconde waarin wij met hen in contact staan. Daarom heeft God gezegd: „Gij zult ze [Gods normen] uw kinderen leren en daarover spreken, wanneer gij in uw huis zit en wanneer gij onderweg zijt, wanneer gij nederligt en wanneer gij opstaat” (Deut. 11:19).

Sommige alleenstaande ouders zullen het moeilijk vinden in hun eentje genoeg positief ouderlijk contact aan hun kinderen te verschaffen. Als dit met u het geval is, wend u dan tot familieleden om hulp. Grootvaders en grootmoeders, ooms en tantes kunnen u bij de opvoeding steunen. Alleenstaande moeders, hebben de vaste hand en de invloed van een man nodig om hun tieners te leiden.

De jonge evangelist Timotheüs werd waarschijnlijk opgevoed door zijn moeder, die weduwe was. Toch werd, door de positieve contacten met en de invloed van zijn verdere familie, in zijn geval een grootmoeder, Timotheüs een zeer dienstbare jongeman (2 Tim. 1:5). Als de hele familie meewerkt, kunnen kinderen met succes worden grootgebracht.

Geef uw kind leiding bij de keuze van zijn of haar vrienden. Vertel uw kind niet alleen met wie het moet omgaan. Leer het hoe het zijn vrienden moet kiezen. Help het het gedrag van anderen en de uiteindelijke resultaten daarvan te analyseren. Help het begrijpen: „Wie met wijzen omgaat, wordt wijs; maar wie met dwazen verkeert, wordt slecht” (Spr. 13:20).

Er is nog een „vriend” die slauer en negatiever is dan sommige van de tieners die op straat rondhangen. Als u

Grootvaders en grootmoeders, ooms en tantes kunnen de alleenstaande ouder bij de opvoeding steunen.

ren een zonniger toekomst tegemoetgaan.

De inzet om te winnen

Uw volledige inzet is nodig — de bezetenheid van een kruisvaarder — om het hart en het gemoed van uw kind te winnen. Negatieve machten om u heen strijden met u om de macht over de geest van uw kind, en de prijs voor de

de gevangenis, de dood door het spuiten van heroïne, of een voortgezette studie en een produktief en succesvol leven? Het leven van uw kind is in uw handen, en God acht u verantwoordelijk. Zet alles op alles om de strijd voor het leven van uw kind te winnen.

Contact staat gelijk met invloed

Wie heeft de meeste invloed op uw

uw kind onder de invloed van deze „maat” laat komen, zal zijn invloed al het goede dat u hebt getracht uw kind bij te brengen tenietdoen. Uw kind brengt waarschijnlijk al de meeste uren dat hij wakker is met deze verderfelijke vriend door. Wie is die figuur? De muziek die vierentwintig uur per dag uit de „box” schalt.

Veel kinderen van de binnenstad zijn aan deze muziek verslaafd. De verslaving is nog sterker dan de heroïneverslaving en misschien even verwoestend. De voortdurende invloed van deze muziek versterkt de negatieve levensstijl van de straat. Zij brengt kinderen ertoe te geloven dat ongeoorloofde sex prettig is; dat „high” zijn bevrediging schenkt; en dat het leven in het algemeen één groot feest is.

Jesse Jackson, de leider van de zwarte coalitiegroep PUSH, zei eens, uit bezorgdheid voor de ontwikkeling van de jongeren van de binnensteden: „Muziek is belangrijk voor de vorming van kinderen omdat het hun cultuur voor een groot deel bepaalt.” De woorden van Jesse Jackson zijn van toepassing op alle rassen en op alle vormen van muziek — en speciaal op die vorm van muziek die negatieve effecten heeft. Breng uw kind in contact met het beste in alle soorten van muziek. Help het muziek te beoordelen naar de uitwerking die zij heeft en de waarden die de muziek uitdraagt. Controleer waar uw kind naar luistert. Bedenk dat blootstelling aan slechte muziek uw kind ten kwade en blootstelling aan goede muziek uw kind ten goede beïnvloedt.

Breng uw kind in contact met positieve voorbeelden; niet iedereen is een drugdealer of een dief. Hef zijn of haar hoofd omhoog om de positieve voorbeelden te zien van degenen die het werkelijk hebben gered. Wijs op degenen die in de achterbuurten hebben gewoond maar zich daardoor niet hebben laten beïnvloeden. Prijs degenen die de straat hebben gekend, maar er niet zijn blijven stilstaan. Wijs op degenen die verder zijn gegaan, tot een succes in allerlei sectoren van de maatschappij. Breng uw kind in contact met de groten en hij zal groot worden.

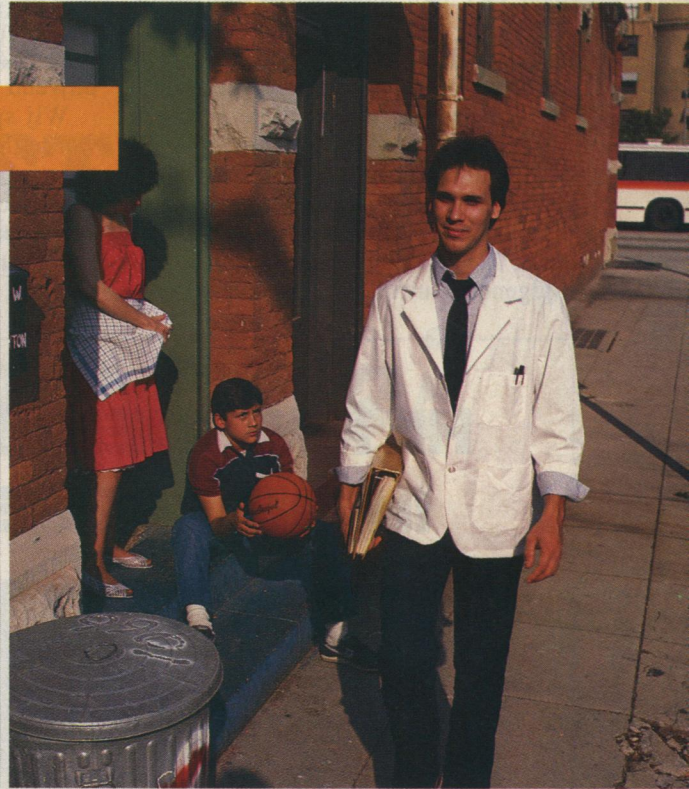
Eerbied voor gezag

Waarom verstoren tieners de orde in de klas en terroriseren zij hele scholen? Waarom bestelen zij oude mensen om hen vervolgens te doden? Een van de hoofdredenen is gebrek aan respect voor gezag.

Respect voor gezag is het belangrijkste grondbeginsel dat een ouder een kind kan leren. Zonder eerbied voor gezag kan een kind niet leren van God, zijn ouders of van wie dan ook.

Ouders, leer uw kinderen al vroeg u te respecteren. Diep in hun hart willen kinderen gezag eerbiedigen, maar zij moeten weten wie er de baas is — bij wie het gezag berust. Hun manier om dat uit te vinden is u uit te dagen —

Breng uw kind in contact met positieve voorbeelden. Prijs degenen die de straat hebben gekend, maar er niet zijn blijven stilstaan.

u op de proef te stellen om te zien of u werkelijk meent wat u zegt. En wanneer zij trachten dat uit te vinden, wanneer zij dat toetsen, laat hun dan weten, in liefdevolle standvastigheid, dat u inderdaad de baas bent.

Leer hun dat uw „ja” „ja” is en uw „nee” „nee”, met een onwrikbare consequentie.

Wen hen eraan met respect tegen u te spreken. Het spreken met twee woorden mag sommigen ouderwets in de oren klinken, maar het is een weldaad die woorden uit de mond van jongeren te horen. Deze woorden weerspiegelen een houding van eerbied en respect voor autoriteit.

De apostel Paulus onderwijst de kinderen: „Eer uw vader en uw moeder — dit is immers het eerste gebod, met een belofte — opdat het u welga en gij lang leeft op aarde” (Ef. 6:2-3). Als een kind zijn ouders eert en eerbiedigt,

zal het ook anderen eren en eerbiedigen. Het zal zijn leraren respecteren en in kennis, begrip en wijsheid groeien. Het zal de wetten van het land eerbiedigen en eerder een studie beginnen dan in de gevangenis belanden. Een eerbiedig kind heeft de mogelijkheid om op te groeien tot een achtenswaardige en succesvolle volwassene, hoe verdorven zijn omgeving ook mag zijn.

Onderwijs de kinderen

Het woord van God is het fundament van alle kennis. Door uw kinderen kennis bij te brengen over God en zijn levenswijze, zult u uw kinderen de best mogelijke opvoeding geven.

Help uw kinderen allereerst een persoonlijke relatie met God op te bouwen door gebed. Moedig hen aan met Hem te spreken over hun problemen, hun hoop en hun dromen. Zij zullen spoedig ontdekken dat zij een vriend hebben die „aanhankelijker [is] dan een broeder” (Spr. 18:24).

Uw kinderen hebben Gods nabijheid nodig als zij worden geconfronteerd met de vele moeilijke uitdagingen van deze verdorven maatschappij. Verslaafden, bendes, aanranders en dieven vormen een bedreiging. Leeftijdgenoten, drugdealers en prostituées verleiden hen het verkeerde pad op te gaan.

Maar als uw kind God tot vriend heeft, kan het dit alles overwinnen.

Onderwijs de leefregels die in de Bijbel zijn vervat. Betrek het woord van God op het leven en op de dagelijkse situatie waarmee uw kind wordt geconfronteerd. Als de Bijbel iets gebiedt, leg dan het hoe en waarom uit, en verklaar de zegeningen die eruit voortvloeien.

Toon ook de keerzijde van de medaille: de gevolgen die ongehoorzaamheid met zich meebrengt. Laat in de verwoeste levens om uw kind heen zien wat ongehoorzaamheid oplevert. Dit zal hem of haar helpen dieper na te denken over de uiteindelijke gevolgen van zijn of haar eigen daden.

Als uw kinderen naar de geopenbaarde beginselen van God leven, zullen zij het geluk en het succes in het leven kennen die hen boven hun leeftijdgenoten uitdillen.

Zorg dat uw kind „high” wordt

„High” worden op drugs is onder vele tieners van onze tijd een geliefd tijdverdrijf. Voor sommigen is het een vlucht — een manier om je prettig te voelen wanneer alles om je heen hopeeloos lijkt.

U wilt dat uw kind „high” wordt, werkelijk „high”. U zou uw kind graag willen verheffen tot een werkelijk waardevolle levenswijze — tot een niveau dat het werkelijk vertrouwen krijgt in zichzelf en in zijn toekomst — een toestand van „high”-zijn die blijvend is.

Wij spreken nu over een „toestand van high-zijn” die voortvloeit uit prestatie. Jonge mensen hebben stuwkracht en energie — zij willen iets presteren. Maar die stuwkracht en energie moeten in goede banen worden geleid.

Moedig uw kind aan na te denken over wat het wil worden. Hij of zij mag tijdens het opgroeien dan wel verscheidene malen van gedachten veranderen, maar waar het om gaat is dat het kind een doel heeft om naar toe te leven.

Help onderweg zijn voorlopige doelstellingen te bepalen en te bereiken — dingen die het nu tot een goed einde kan brengen. Zolang uw kind met iets bezig is, zal het niet zo gemakkelijk in moeilijkheden geraken.

Help het zijn mogelijkheden en gaven te ontdekken door het de kans te geven verschillende dingen die hem of haar interesseren te proberen. Of het nu kunst, muziek, studie of sport betreft, geef uw kind de kans. Het zal vast blijven houden aan de dingen die het goed doet en met een beetje aanmoediging en lof van uw kant, zal het hoge ogen scoren. Naarmate een kind meer presteert, zal het hoger komen, en zich prettiger voelen. En hoe prettiger het zich voelt, hoe beter het zal leven.

U kunt uw kinderen inderdaad zo opvoeden dat zij een voorbeeld zijn voor andere jonge mensen. Als u begint met het toepassen van de principes uit dit artikel, zullen uw kinderen voor de rest van de gemeenschap een baken zijn. Zij zullen de buurt een voorbeeld geven van hoe kinderen en oude mensen samen in geluk en vrede zullen leven in de steden van morgen.

Kijk eens naar dit mooie beeld: „Zo zegt de Here der heerscharen: Er zullen weer oude mannen en vrouwen op de pleinen van Jeruzalem zitten, ieder met een stok in de hand vanwege zijn hoge leeftijd. Ook zullen de pleinen der stad vol zijn van jongens en meisjes, die daar spelen” (Zach. 8:4-5).

Maak er dus een begin mee uw kinderen op de juiste wijze op te voeden — en bedenk dat alleen u uw kinderen tot oprechte en welopgevoede mensen kunt grootbrengen in een verziekte omgeving. □

HET MIDDEN-OOSTEN IN DE PROFETIEËN

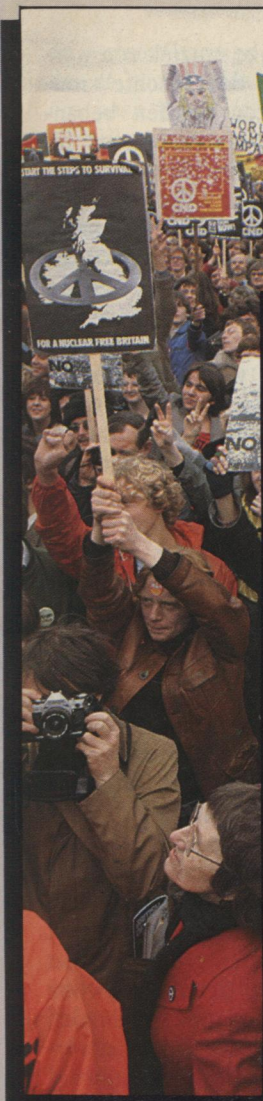

De bijbelse profetieën openbaren dat de laatste crisis van dit tijdperk begint wanneer in het Midden-Oosten een bepaalde supermacht tussenbeide komt. Ons gratis boekje maakt duidelijk welke supermacht dat zal zijn! Schrijf ons om een exemplaar.

(Verzending vindt over 4 à 6 weken plaats.)

FOTORECHTEN: Pagina's 4-5: van links naar rechts Verenigde Naties; Randall Cole — PT; Wide World. Pagina's 8-9: G.A. Belluche Jr. — PT. Pag. 10: Guichard — Sygma. Pag. 11: boven en links onder Franklin — Sygma; rechts onder Marlow — Sygma. Pagina's 12-13: Wide World. Pag. 14, 16-18: drie foto's rechts Mahaweli Authority; alle andere Robert Morton en Greg S. Smith — PT. Pag. 20: Randall Cole — PT. Pag. 21: boven John Halford — PT. Pag. 26: links boven Bossu — Sygma; rechts onder Keler — Sygma. Pag. 27: Keler — Sygma. Pag. 28: Afgegaan U.S. Department of Agriculture.

JONGEREN MOETEN PROTESTEREN— *maar hoe?*

John Halford

Onlangs kreeg ik een brief van een lezer die het niet eens was met iets wat ik over moderne muziek had geschreven.

Hij schreef: „Ik maak bezwaar tegen uw impliciete veroordeling van het maatschappelijk verschijnsel dat bekendstaat als „punk rock”. U stelde het op één lijn met . . . kindermishandeling . . . en het verval van het huwelijk, bendegegeweld, druggebruik en zelfmoord.”

Het klopt dat ik dat gezegd heb — en zo bedoelde ik het ook. Ik beschouwde de hedendaagse buitensporige muziekstijlen inderdaad als een symptoom te meer van het verval van de Westerse moraal.

De schrijver ging verder: „In feite is de punkbeweging eerder een *protest* [nadruk van mij] tegen het verval van de Westerse waarden dan een symptoom ervan.”

Daarmee had hij mijn aandacht getrokken.

Ook de rest van zijn brief was een uitdaging aan mij en aan dit tijdschrift, omdat wij niet begrepen waar het de punkbeweging om te doen is. En dat zette me aan het denken, want dit is tenslotte een tijdschrift voor zuiver begrip.

Dus ging ik luisteren naar punk en kijken naar videoclips. Niets van wat ik zag overtuigde mij ervan dat ik deze muziek verkeerd had beoordeeld. De grillige arrangementen, de buitensporige haardracht en kleding, de onzedelijkheid, de voorliefde voor het macabere en bizarre, de woede en opstandigheid die de musici leek te verteren, naast de ontaarde manier van leven – het spijt me, het gaf me geen enkele aanleiding om in te stemmen met de stelling dat punk alleen een *protest* is en geen *symptoom* van het verval van Westerse waarden.

„Band-Aid”

Maar toen, december vorig jaar, gebeurde er iets: een aantal belangrijke Britse popsterren kwam bij elkaar om een plaat op te nemen. De gehele winst van deze plaat werd weggeschonken om de hongersnood in Ethiopië te helpen verlichten. Zij stelden zonder vergoeding hun tijd ter beschikking, en onder de gemeenschappelijke naam „Band-Aid” namen zij het nummer „Do They Know It's Christmas?” op. Zoals u waarschijnlijk wel weet haalde dit nummer de hitlijsten in verschillende landen en bracht het miljoenen guldens op voor de hongerende Afrikanen. In januari van dit jaar maakten Amerikaanse sterren een soortgelijk gebaar met het nummer „We Are The World”, dat eveneens een spectaculair succes werd ten behoeve van Afrika.

Het waren aardige en grootmoedige gebaren, en wij, die toch allen niets anders willen dan het lijden van Afrika te helpen verlichten, zouden dit optreden van deze jonge musici op prijs moeten stellen. Ik denk dat ik nu beter

begrijp wat die lezer me probeerde te vertellen, toen hij stelde dat punk een *protest* is.

Wanneer jongeren hun haar groen, oranje of rose verven, veiligheidsspelden door hun oor steken en zich in vodden kleden, dan beseffen zij zelf ook dat zij aanstoot geven aan meer traditionele mensen. Zij doen dat met opzet. Daar valt niets nieuws aan te ontdekken. Iedere generatie kent jongeren die zich niet naar de heersende gewoonten willen richten. In de jaren '20 waren het de „flappers”, in de jaren '60 de „beatniks”, en in de jaren '70 de „hippies”. Zij deden hun best om anders te zijn en intussen maakten hun ouders zich zorgen en hieven hun

invloed in de serieuze muziek zou worden beschouwd, en door „echte” musici met respect zou worden behandeld. „Onzin”, zei de docent, en hij gaf me een laag cijfer.

Maar ik had gelijk.

In de loop van de tijd gaat iets van het buitensporige er bijhoren, naarmate de protesterenden ouder worden. De hippies van toen hebben hun plaats gevonden, en hebben tegenwoordig „verantwoordelijk” werk. De studenten die in de jaren zestig de universiteiten bezet hielden hebben op de een of andere manier toch genoeg geleerd om nu in hun onderhoud te kunnen voorzien. De meeste bakvissen en tienermeisjes die 25 jaar geleden schreeuwend en krijsend naar rock en roll-sterren keken, zijn moeder geworden en kunnen zich nu zorgen maken over hun eigen tienerkinderen. Op een bepaald punt maakt het idealisme van de jeugd plaats voor werkelijkheidsbesef. En op die manier zullen ook de rebellen van nu ooit hun haar knippen (of het weer laten groeien, in het andere geval), gewone kleren aantrekken en zich bezighouden met het verdienen van de kost.

En dat zal dan, in zekere zin, erg jammer zijn.

Waarom protest nodig is

Terecht, dat tieners tegenwoordig verontwaardigd zijn. Zoals paus Johannes Paulus II kort geleden zei: „Zij hebben er niet om gevraagd in een gevaarlijke wereld te worden geboren.” Het is niet hun schuld, maar wel hun erfenis.

Waarom zou een tiener in de wereld van vandaag *niet* tegen de traditionele waarden aan willen trappen? Waar hebben die „traditionele waarden” ons gebracht, zou hij kunnen vragen. Waarom zou hij zich *niet* laten ontmoedigen door een wereld die wel mensen naar de maan kan sturen en andere verbazingwekkende technologische prestaties kan leveren, maar geen oplossing weet te vinden voor het probleem hoe Afrikaanse kinderen voor de hongerdood te behoeden?

Waarom zou een jongere in het Amerikaanse Midwesten, of in de Europese Gemeenschap, *niet* verbijsterd

De Britse popster Midge Ure (boven) laadt voedsel voor Afrika. Bob Geldof, organisator van Band-Aid, op bezoek in Ethiopië.

grootouders de handen ten hemel en vroegen waar het met de wereld naar toe moest. Maar velen ontgroeien eraan. En iets van al dat „onaanvaardbare” vindt onontkoombaar een plaats in onze beschaving.

Bijvoorbeeld. Twintig jaar geleden, als student, schreef ik een werkstuk voor een cursus muziekbeoordeling. Ik stelde daarin dat over twintig jaar (nu dus) de toentertijd onbetamelijke muziek van de Beatles als een belangrijke

en verontwaardigd zijn als hij hoort dat er boeren zijn die betaald worden om geen graan te verbouwen, en dat terwijl Afrikaanse baby's doodgaan van de honger, en de Westerse wereld met overtollig voedsel wordt overspoeld? Hoe durven wij iedere week onvoorstelbare hoeveelheden geld uit te geven aan wapens, als ieder jaar 300.000 Aziatische kinderen blind worden omdat zij voor een dubbeltje Vitamine A tekort komen?

Iemand die nu zestien jaar is heeft nooit een wereld gekend waarin de mens niet op de maan heeft gelopen. Hij heeft zijn eigen zakrekenmachine, zijn cassette recorder, en de computer bezemt hem geen ontzag in. Voor hem zijn die „wonderen” vanzelfsprekend. Maar als we dat allemaal kunnen maken, waarom leven er dan nog mensen in armoede?

Waarom zou een tiener het idee hebben dat hij de traditionele, algemeen aanvaarde waarden van een wereld zoals deze zou moeten omarmen? Wat is er zo geweldig aan de „protestantse arbeidsethiek” als overheden toegeven dat ze maar weinig uitzicht kunnen bieden op zinvol werk, nu, in de toekomst, en in een aantal landen, misschien wel nooit?

Misschien hebben oudere mensen niet genoeg respect voor het inzicht van de jeugd. Veel tieners zijn niet alleen maar „opstandig voor de opstandigheid” of „op een moeilijke leeftijd”. Zij zijn diep geschokt door de waanzinnige, verwarde wereld die zij spoedig moeten erven.

Kort geleden zat mijn tienerdochter een tijdschrift door te kijken. Zij las een artikel dat het geweldige succes beschreef van een pop die compleet met „adoptiepapieren” te krijgen is. In de winkel vochten ouders letterlijk met elkaar om er een voor ongeveer honderd gulden te bemachtigen, want de poppen waren onmiddellijk een statussymbool geworden. Op dezelfde bladzijde stond een advertentie die hulp vroeg voor de ondersteuning van achtergestelde kinderen in Derde Wereldlanden. Er werd gevraagd om giften van ongeveer vijftig gulden per maand. Mijn dochter was razend.

„Honderd gulden voor een stomme pop, en ze moeten bedelen om mensen zover te krijgen dat ze vijftig gulden geven voor een echte baby... dat is... dat is...”. Zij had er geen woorden voor!

Hoe kunnen wij dan van jonge mensen verwachten dat zij de normen en waarden aanvaarden van een wereld waarvan de halve bevolking in armoede en ellende leeft, en waar iedereen — arm en rijk — moet leven met de dreiging van nucleaire uitroeiing?

Als een groep jonge musici kinderen ziet sterven in Ethiopië en daardoor geprikkeld hun talenten gebruiken om *er iets aan te doen*, dan is dat een goed teken. Dit is *niet* een wereld die geno-

Na het succes van de Britse popsteren brachten Amerikaanse vocalisten voor Afrika miljoenen bijeen met hun plaat „We are the World”.

men moet worden zoals zij is. Er *moet* iets aan gedaan worden. Het is een situatie die schreeuwt om protest.

Maar als je protesteert, moet je de toestand er zeker niet *slechter* op maken!

Waarom protesten mislukken

Jongeren van nu moeten dit bedenken. Zij zijn niet de eersten die protesteren. Er zijn meer dan genoeg bedroefde, teleurgestelde en ontmoedigde ex-revolutionairen van middelbare leeftijd wier idealisme heeft plaatsgemaakt voor bitterheid. Eens waren ook zij kwaad. Zij konden de toestand niet langer aanzien. Zij sloten zich aan bij een beweging — en slaagden er soms zelfs in de gevestigde orde omver te werpen. Eenmaal aan de macht kregen zij hun kans om de problemen op te lossen.

Maar zij konden het niet.

Ouder wordend kwamen de jonge heethoofden erachter dat zij de noodzakelijke antwoorden evenmin hadden. Nu nemen zij vaak hun toevlucht tot geweld en onderdrukking om aan de macht te blijven, want een nieuwe generatie ligt op de loer — kwaad en ongeduldig — vol verlangen naar haar kans. Zij hebben geleerd wat iedere revolutionair moet leren: zij hadden niets anders te bieden dan een andere manier om de toestand te verknoeien.

Voor een zinvol protest moet je in de eerste plaats de ware aard van het probleem begrijpen, en in de tweede plaats moet je een oplossing kunnen bieden. Anders vergroot je alleen het totaal aan ellende en teleurstelling in een toch al verwarde wereld.

Vraag je eens af of je werkelijk begrijpt wat er met de wereld van vandaag mis is. *Waarom* worden de problemen niet opgelost?

Weet *jij* het?

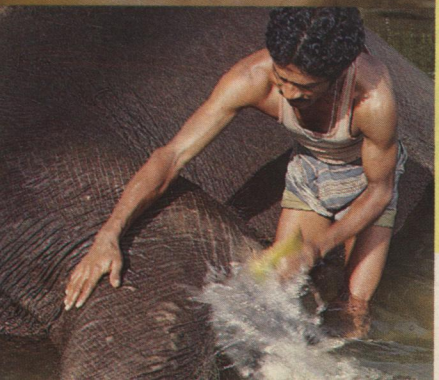
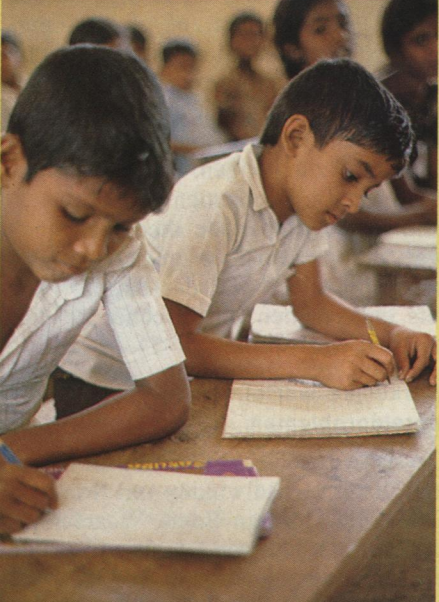
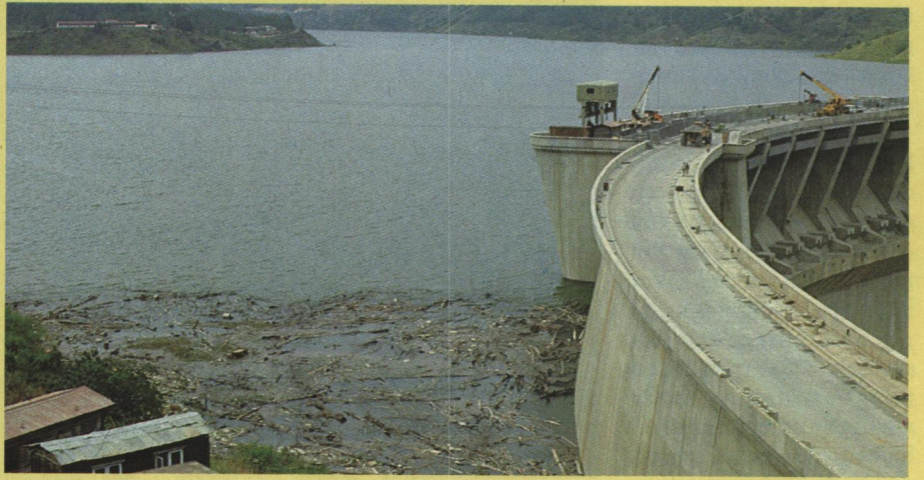
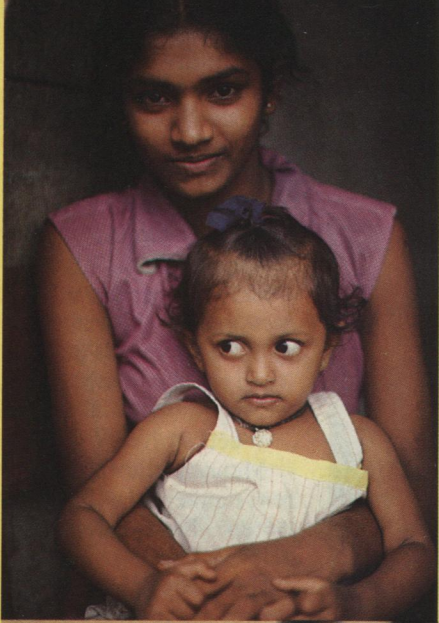
Mensen die protesteren denken dat zij het weten. Revolutionairen geloven dat de problemen opgelost zijn als deze regering maar afgezet zou worden, of als die persoon maar uit zijn functie werd gezet, of als die be-

paalde wet maar zou worden aangenomen zodat deze of gene groep zijn „rechten” zou krijgen. Zo eenvoudig is het niet. De problemen van deze wereld liggen dieper. Je moet begrijpen wat er verkeerd is gegaan — en waarom. Alleen wie dat begrijpt kan iets ondernemen om effectief de toestand te verbeteren.

Werkelijke wortel van de wereldproblemen

Op de eerste bladzijden van de Bijbel kun je het verhaal vinden van Adam en Eva in de Hof van Eden. Waarschijnlijk ken je het wel — hoe God de eerste man en vrouw verbodde de vrucht van een bepaalde boom in de hof te eten. Maar vermomd als slang wist Satan hen over te halen om niet te gehoorzamen. De meeste mensen doen dit verhaal nu af als een mythe. Door dat te doen verliezen zij de werkelijke betekenis uit het oog. Toen Adam en Eva besloten om naar Satan, in plaats

(Zie verder pagina 18)

SRI LANKA

Een tijd van beproevingen

Recente nieuwsberichten uit Sri Lanka luidden niet allemaal positief. Daarom zonden wij een reportageteam naar dit land om voor onze lezers de grote lijnen duidelijk te maken.

Colombo

Onder de landen van Zuid-Azië behoort de eilandnatie Sri Lanka zeker tot de fortuinlijkste. Haar met palmen omzoomde stranden worden bespoeld door het warme water van de Indische Oceaan. In het binnenland vindt men vruchtbare landerijen, weelderige wouden en koele groene bergen waar de beste thee ter wereld wordt verbouwd.

Men kan nauwelijks beweren dat het land met zijn 16 miljoen inwoners overbevolkt is. En over het algemeen is die bevolking — 72% Singalezen en 20% Tamils — gezond en ontwikkeld. Ook is Sri Lanka erin geslaagd de ergste honger en de nijpende armoede te omzeilen die de buurstaten in dit deel van de wereld teisteren.

Doordat de natuur het land altijd vriendelijk gezind was, kon Sri Lanka onder de ontwikkelingslanden van de wereld als een succes worden beschouwd. Het succes en de welvaart van het land zijn echter niet alleen het gevolg van geluk en allerlei meevallers. De Srilankanen hebben er hard voor

Nieuwe bewoners leggen graszodens langs de oevers van een nieuw kanaal. De Victoriadam, een der hoofdonderdelen van het Mahaweli-plan. Het overplanten van rijst in padievelden.

gewerkt, en in de afgelopen jaren een aantal stoutmoedige besluiten genomen over de verdere ontwikkeling van hun land.

Bijna een decennium lang is Sri Lanka het toneel geweest van een aantal programma's gericht op het welzijn van de bevolking. In een wereldpers die haar aandacht voornamelijk concentreerde op de etnische tegenstellingen in een verdeelde gemeenschap, werd aan die programma's nauwelijks aandacht besteed. Wat niet wegneemt dat de uitvoering ervan getuigenis aflegde van de moed en de vooruitziende blik van Sri Lanka's huidige leiders.

Maar nu de Srilankanen klaar staan om de vruchten van hun inspanningen te plukken, worden zij met een aantal moeilijke uitdagingen geconfronteerd. De wijze waarop de bevolking op de onderlinge behoeften zal reageren zal beslissend zijn voor de vraag of deze eilandrepubliek zich zal kunnen blijven ontwikkelen in de richting van vrede en welvaart.

Mahaweli Ontwikkelingsproject

Eind 1977 lanceerde president Junius Jayewardene een van de meest ambitieuze irrigatie- en hydro-elektrische projecten in de moderne geschiedenis. Het zou bekendheid krijgen als het Versnelde Mahaweli Rivier Ontwikkelingsprogramma — „versneld” omdat het doel was, een omvangrijk waterbouwkundig project dat oorspronkelijk als een 40 jaar durend ontwikkelingsproject opgezet was, in nog geen tien jaar samen te persen.

Het doel was de machtige Mahaweli te temmen om hydro-elektrische ener-

gie op te wekken en meer dan 400.000 hektaren van een droge streek te bevoeien, zodat deze ter beschikking kon worden gesteld van families zonder land. In het te irrigeren gebied zouden honderden nieuwe dorpen worden gevestigd.

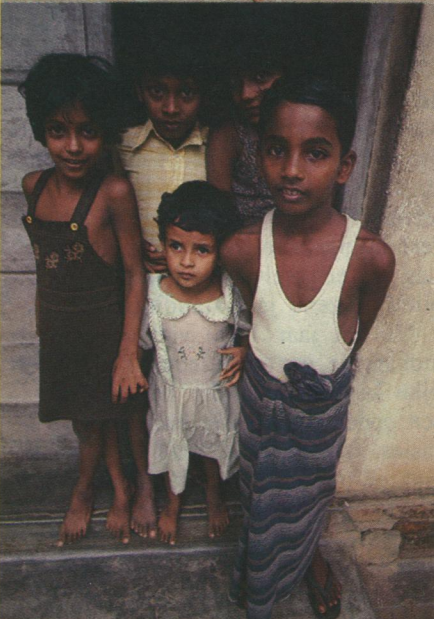
Historische documenten bewijzen dat uitgestrekte irrigatiewerken eens water aanvoerden naar de vruchtbare droge zone die een groot deel van het zuidoosten van het land beslaat. Waterreservoirs („tanks”) met onderlinge verbindingskanalen vormden de grondslag van een welvarende beschaving die bijna duizend jaar standhield.

Na het jaar 1200 viel de centrale monarchie echter uiteen in afzonderlijke koninkrijken die het eiland aan een opeenvolging van buitenlandse invasies ten prooi lieten. De kanalen raakten in onbruik en de „tanks” verdwenen in door muskieten vergeven moerassen.

De bevolking werd gedwongen zich in minder vruchtbare streken te vestigen om zich daar met pijn en moeite een schamel, slechts op de eigen behoeftenvoorziening gericht bestaan als landbouwers te verwerven. Gebieden die eens duizenden een bestaan hadden verschaft, konden nu slechts enkele tientallen mensen per vierkante kilometer onderhouden.

De oude tanks kunnen tot op de huidige dag nog verspreid worden aangetroffen in de droge zone. Een aantal van die tanks werd in de vorige eeuw door de Britten hersteld, maar de meeste zijn tot nu toe leeg gebleven.

In het kader van een vooruitziend en ambitieus programma om het volk te

verheffen, is de regering van Sri Lanka begonnen het bevoeiingsstelsel dat de landbouwkundige basis van de voormalige grootheid van het land vormde, te reconstrueren en te verbeteren.

Het kenmerkende punt van dit programma is de oprechte wens aan de zijde van de leiders om de kwaliteit van het bestaan voor de mensen van Sri Lanka op te voeren. Centraal in het programma staat het beginsel van zelfhulp in samenhang met de actieve deelneming van de mensen aan de wortels van de samenleving.

Voor een klein land betekent dit kostbare project een moedige onderneming. Maar met de technische hulp, de leningen en rechtstreekse bijdragen van bevriende naties, is het omvangrijke project nu goed op weg naar voltooiing.

Tot nu toe hebben zich al bijna 70.000 gezinnen met landbouwweraving in het Mahaweli-ontwikkelingsgebied gevestigd. Zij hebben de lange tijd ongebruikte landbouwgrond ontworsteld aan eeuwenlange overwoekering door de jungle. Met behulp van simpele handgereedschappen maakten zij de oude kanalen schoon en groeven zij nieuwe om water naar hun boerderijen te leiden.

Voor het eerst in hun leven beginnen deze nieuwe kolonisten welvaart te kennen. Nu hebben zij land, een huis, een inkomen en een rooskleuriger toekomst.

Velen beperkten zich niet tot de rijstcultuur, maar zijn ook andere gewassen gaan verbouwen: maïs en andere granen, peper, pinda's en katoen. Sommige boeren vormen vennootschappen om de groeiende exportmarkt voor het nabije India en het Midden-Oosten te voorzien.

Grotendeels als gevolg van het Mahaweli-project begint Sri Lanka nu een belangrijke voedingsmiddelen exporterende natie te worden. Naarmate het nieuws van de welvaart zich verbreidt, wagen nieuwe kolonisten zich in de bevoeide gebieden, begerig naar een aandeel in de door hard werken en ondernemingszin verkregen resultaten.

Op den duur zullen 250.000 gezinnen, omstreeks 11% van de totale bevolking van Sri Lanka, zich hebben gevestigd op land dat in het kader van het Mahaweli Ontwikkelings Programma ter beschikking is gekomen.

Uit de slaap gewekte dorpen

Een tweede ambitieus programma om

de armoede in de dorpen uit te roeien werd door minister-president Ranasinghe Premadasa gelanceerd. Bijna 80% van de bevolking woont in landelijke gebieden. De dorpen daar waren in verval geraakt, en de huizen oud en vol gebreken. Veel boeren lieten hun boerderijen in de steek en trokken naar de steden in de hoop daar werk te vinden. Met als gevolg dichtbevolkte krottenwijken, toenemende stedelijke werkloosheid en stijging van misdaad en ziekten.

Het „Village Reawakening Program” werd op touw gezet om de trek naar de steden een halt toe te roepen. (Het zou een voorbeeld voor andere landen kunnen zijn!) Evenals het Mahaweli Programma is het een programma, dat de mensen aanspoort op zichzelf te vertrouwen en plaatselijke hulpbronnen te benutten in plaats van zich afhankelijk te stellen van de staat.

Het programma verschaft de landelijke dorpsbewoners de mogelijkheid hun omgeving op te voeren tot hetzelfde peil als dat van de stedelijke gebieden, en vormt tevens een aansporing tot eigen huizenbezit. Het plan werd in 1978 gelanceerd. Op dit moment zijn er 150.000 nieuwe huizen gebouwd en zijn er 270 nieuwe dorpen gevestigd of weer bewoonbaar gemaakt. Daarmee is Sri Lanka een van de eerste ontwikkelingslanden geworden die de tendens om naar de steden te trekken hebben omgekeerd.

Het plan om dorpen nieuw leven in te blazen is meer dan een woningbouwproject. De organisatoren realiseren zich dat als wat zij doen alleen maar zou neerkomen op het verhuizen van mensen naar nieuwe woningen, er geen werkelijke vooruitgang zou zijn geboekt. Het doel is de hele mens te ontwikkelen — zowel materieel als sociaal en moreel. Het woningbouwprogramma verschaft de paraplu waaronder zich dit kan afspelen.

Een onmisbare voorwaarde voor het slagen van het programma is de deelneming van de dorping zelf. De staat zorgt voor de aanvoer van bouwmaterialen, voor technische adviezen en zo nodig voor het land. Van de dorping wordt verwacht dat hij met hulp van dorpsgenoten *zelf* zijn huis bouwt. De regering verhaalt de kosten dan renteloos op de eigenaar door middel van kleine afbetalingstermijnen die zich over vele jaren uitstrekken.

Waar mogelijk worden bouwmaterialen zoals stenen en betonblokken ter

Het succes van Gam Udawa

Het was 1 april 1978. Minister-president Ranasinghe Premadasa had een groep regeringsfunctionarissen van diverse ministeries uitgenodigd om met hem bijeen te komen in het dorpje Badalgama in het noordwesten van Sri Lanka. De verzamelde gasten zaten onder een tamarinde in het midden van het dorp.

De minister-president verzocht hen eens goed om zich heen te kijken naar de levensomstandigheden van de bevolking van het dorp Badalgama. De mensen leefden er in bouwvallige huizen zonder sanitaire voorzieningen. Er was geen schoon drinkwater. De dorpingen waren de allerarmsten van heel Sri Lanka. Zij waren rodiya's: verschoppelingen van de samenleving.

Volgens de overlevering vormden de rodiya's eens een hoge, gerespecteerde kaste in de Srilankaanse samenleving. Maar eeuwen geleden hadden leden van de

boden handel te drijven en het land te bebouwen in welke vorm dan ook en zij werden aldus veroordeeld tot bedelen.

Generaties lang werd iedere rodiya vervolgens in de sterk georganiseerde sa-

respect in een apart dorp te leven en die geen enkele kans heeft zich ooit uit zijn hopeloze armoede te verheffen.

De minister-president riep zijn gehoor op daarin verandering te brengen. De toe-

Jongeren krijgen instructies in het kader van het „Gam Udawa“-programma — (links). Verwerking van kokosvezel (boven). Een nieuwe huiseigenaar (rechts).

kaste naar verondersteld wordt de toen heersende koning beledigd. De straf die volgde werd als erger dan de dood beschouwd: bij koninklijk decreet werden de rodiya's ertoe veroordeeld door de rest van de samenleving te worden gemeden en geïsoleerd. Hun werd ver-

menleving van Sri Lanka als weerzinwekkend en verachtelijk beschouwd.

Tegenwoordig is dit stigma enigszins verzwakt. Wat niet wegneemt dat de rodiya van vandaag getypeerd kan worden als een landloze bedelaar die gedwongen is met weinig zelf-

houders dienden het leven van de vergeten paria's van hun samenleving nieuwe inhoud te geven door hun een behoorlijk onderkomen te verschaffen en hun gelegenheid te geven zich omhoog te werken uit eeuwenlange armoede.

Alle toehoorders stemden daarmee in. Er werd een door de overheid gesteund programma van zelfhulp op touw gezet. Badalgama

werd opnieuw opgetrokken en voorzien van een werkplaats, een gemeenschapscentrum, een school en een winkel waar van alles te koop is. De jeugd werd lezen en schrijven bijgebracht, en de oudere generatie leerde men rijst verbouwen. In het begin verzetten de mensen zich tegen de verandering en wilden zij liever blijven bedelen. Toen zij echter de eerste voordelen van het programma begon-

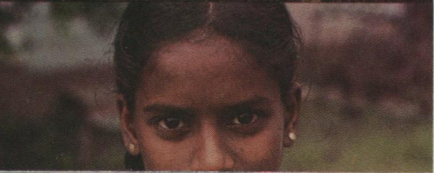

nen te bespeuren, veranderde hun houding.

Zij herdoopten hun dorp „Udagama“, wat „het wakergeschudde dorp“ betekent. In plaats van hun bedelplannen te bespreken, praten de dorpingen nu over het rijpen van de rijstooft op de kleine lapjes grond die zij met langlopende renteloze leningen van de regering kopen.

Kinderen uit andere dorpen spelen nu met die van Udagama en zitten met hen op dezelfde school.

Het programma om het leven van de mensen van Udagama een geheel nieuwe inhoud te geven is zo goed geslaagd, dat de daar geleerde lessen de uitgangspunten zijn gaan vormen voor een nationaal programma. De naam van dat programma luidt „Gam Udawa“: dorp dat tot nieuw leven wordt gewekt.

plaatse gefabriceerd, om op die wijze de opzet van de zelfhulp te versterken en werkgelegenheid te scheppen.

Onderwijs: sleutel op de toekomst

Het „Village Reawakening Program” streeft ernaar de dorpingen te *leren* hun leven in elk opzicht op een hoger plan te brengen. De belangrijkste hulpbron waarover zij beschikken is hun land. In veel dorpen is die bodem echter nooit goed gebruikt, en in sommige gevallen is hij zelfs nooit in cultuur gebracht.

Er worden deskundigen ter beschikking gesteld om de dorpsbewoners de bedrijfsvoering van een kleine boerderij bij te brengen. Rijst en andere marktgewassen worden verbouwd op braakliggende overheidsgrond in de omgeving van de dorpen. Vrijwilligers laten ook zien hoe de bestaande, op plaatselijke grondstoffen gebaseerde huisindustrieën door middel van geavanceerde technieken kunnen worden verbeterd.

Veel dorpsbewoners op het platteland van Sri Lanka lijden aan een slechte gezondheid die rechtstreeks verband houdt met onhygiënische levensomstandigheden. Grote aantallen mensen moeten het zonder toiletvoorzieningen stellen en maken gebruik van de nabijgelegen jungle, zonder enig besef of zonder zich iets aan te trekken van de daaruit voortvloeiende gezondheidsproblemen. Vrijwilligers leren de dorpingen hoe zij een geschikt toilet, voorzien van een septic tank kunnen bouwen. En er worden putten geslagen om elke woning van schoon, vers water te voorzien.

Het programma bleek zo goed geslaagd, dat de minister-president vorig jaar juni een nieuw, aanvullend programma voor de bouw van *een miljoen* huizen lanceerde. Het succes van deze twee programma's maakt opnieuw duidelijk dat de beste manier om een natie op te bouwen is door onderwijs en aanmoediging en niet door intimidatie en geweld.

Maar het nieuws uit Sri Lanka is niet allemaal zo goed. In de afgelopen maanden is de rust van dit prachtige land wreed verstoord. Spanningen tussen de met elkaar wedijverende elementen uit de bevolkingsgroepen van de Tamils en de Singalezen zijn op grote gewelddadigheden uitgelopen.

Eeuwenlang hebben de Singalezen en de Tamils redelijk vreedzaam sa-

mengeleefd. Maar een groep die beweert de Tamil-minderheid te vertegenwoordigen, is een verheugde politiek-terroristische campagne begonnen om de aandacht van de wereld te vestigen op haar eis in het noorden van Sri Lanka een zelfstandige Tamilstaat te vestigen. Na een terroristische aanval in juli 1983 die aan 13 regeringssoldaten het leven kostte, verloren Singalese menigten hun bezinning en leefden hun wraak en hun frustraties uit op de onder hen wonende Tamils. Hoewel de officiële cijfers lager liggen, schatten sommigen dat daarbij meer dan 1000 mensen het leven verloren. De schade aan eigendommen beliep meer dan 500 miljoen gulden! En in de daarop volgende vijf maanden daalden de inkomsten uit het toerisme met 80%.

De verstoring van de betrekkingen tussen de twee bevolkingsgroepen baart de regering grote zorgen, aangezien het onafgebroken geweld het vertrouwen tussen de beide groepen verder ondergraaft.

Morele verheffing

Zowel president Jayewardene als minister-president Premadasa maakt zich ook zorgen over het toenemende verval van morele waarden onder de bevolking van Sri Lanka. De verslaving aan het materialisme, een gevolg van de invloed van Westerse media, breidt zich uit over het platteland en ondermijnt de zedelijke en culturele waarden die de grondslag van familie- en

(Zie verder pagina 29)

PROTESTEREN

(Vervolg van pagina 13)

van naar God, te luisteren legden zij de grondslag voor de wereld die wij nu kennen. In zekere zin besloten zij te protesteren tegen de regels die God hen had gesteld. Zij speelden rechtstreeks in de kaart van de aartsvijand van de mensheid: Satan.

Velen zijn tegenwoordig door Satan gefascineerd. Dit komt vaak tot uiting in het thema en de sfeer van videoclipps. Het kan zijn dat oudere mensen erdoor geschokt worden, maar de jeugd vindt Satan vaak spannend en zelfs een symbool van protest. Hoe verschrikkelijk worden zij misleid. Je moet meer weten over Satan.

Satan bestaat, en hij is allesbehalve een personage dat staat voor plezier of amusement. Hij was eens een van de

machtigste engelen die God had geschapen. Toen zijn dromen om het tot grootsheid te brengen werden gedwarsboomd, werd hij de tegenstander van God en van alles wat God doet. Zo werd Satan de doodsvijand van de gehele mensheid. Jezus Christus heeft ons verteld dat Satan geen ander doel heeft in zijn omgang met ons dan „te stelen en te slachten en te verdelgen” (Joh. 10:10). Hij wil al het menselijke leven — dat van jou erbij inbegrepen — tot een einde zien komen. Omdat veel mensen tegenwoordig geen idee hebben wat het doel van het menselijke leven is, waarom zij bestaan, en wat Gods bedoeling is met het scheppen van de mens, hebben zij vaak geen oog voor de invloed van Satan. Als zij dat wel zouden begrijpen, dan zouden Satans boosaardige en wrede listen maar al te zichtbaar worden.

Het was (en is) Gods bedoeling dat de mens eeuwig leven zal hebben. De tijd die de mens op aarde doorbrengt, moet een tijd zijn van leren en van het verwerven van de nodige eigenschappen, zodat de mensen kunnen leren hoe zij van het leven kunnen genieten. God zal geen eeuwigheid van ellende en verwarring opleggen aan hen die Hij liefheeft. Voordat wij het werkelijke leven geschonken krijgen, moeten wij leren hoe wij moeten leven.

Van de dag af dat Satan Adam en Eva in de Hof van Eden ontmoette, begon hij hen te beïnvloeden om op de verkeerde manier te leven. Hij moedigde hen aan om *voor zichzelf* te beslissen wat goed en fout is. Hij hielp hen de fundamenten te leggen voor een wereld die op ijdelheid, naijver, afgunst en begeerte en zelfzucht is gebaseerd. Dat is de wereld zoals wij haar nu kennen. Mensen willen gelukkig zijn, en de meeste mensen willen goed *zijn*, maar hoeveel van hen zijn bereid om te *doen* wat God zegt dat goed is.

Satan is nooit van zijn doel afgeweken. Zijn wens om de mensheid vernietigd te zien komt voort uit een diep reservoir aan haat. Hij bombardeert de wereld met verkeerde ideeën, waarbij hij iedere gelegenheid aangrijpt om waarden uit te hollen, normen te vernietigen, en verwarring, ontmoediging en ellende te zaaien. Hij zal alles op alles zetten om te voorkomen dat de mensheid de enige manier vindt die de resultaten oplevert waar wij allemaal zo wanhopig naar verlangen.

Daarom kan jouw wereld haar problemen niet aan. Al vanaf het begin

begon het fout te gaan, toen de eerste man en vrouw in feite werden gekidnapt door een machtige en verschrikkelijke vijand.

Als je de toestand dus wilt verbeteren, richt dan je protest op de werkelijke oorzaak van het probleem.

Je kunt zinvol protesteren

Hoe?

Je hoeft niet te werken aan de omverwerping van Satan. Die is al tot stand gebracht. Jezus Christus heeft al het recht verworven om Satan te vervangen. Als God gereed is, dan zal Hij Jezus Christus sturen om Satan van de aarde te verbannen en de leiding over de volkeren op zich te nemen. Jezus Christus zal alle mensen een duizendjarig tijdperk van vrede en voorspoed binnenleiden.

Door de eeuwen heen heeft Christus mensen geroepen om zich voor te bereiden Hem bij die taak te helpen. Het zijn mensen die de waarheid kunnen begrijpen omdat hun ogen zijn geopend. Zij waren in staat deze wereld te zien zoals zij is, om de ware aard van het probleem te herkennen, en om een begin te maken er iets aan te doen.

Jezus Christus heeft hen niet geroepen om tegen de maatschappij in opstand te komen of om regeringen omver te werpen. Hij zal het probleem om het *juiste* moment en op de *juiste* manier oplossen. Hij heeft hen wel opgeroepen zich te vormen en voor te bereiden om behulpzaam te zijn in de wereld van morgen. En juist die voorbereiding is een protest, want de meest effectieve manier waarop iemand nu kan protesteren is, dat hij gaat leven volgens Gods wetten, die voor ons welzijn zijn gemaakt. Dat is niet zo gemakkelijk als het klinkt.

Je zult er echt door veranderen.

Het gaat er niet om dat je je in andere kleren perst of een nieuw soort haardracht aanneemt. De verandering moet binnenin plaatsvinden. Verander je geest, niet met drugs, maar met een nieuwe manier van denken. Mensen die de moeite willen nemen om erachter te komen wat de werkelijke wetten van God zijn en daaraan te gehoorzamen, dat zijn nu de ware non-conformisten. Zij die vastbesloten zijn om de gedragspatronen die de ontvoerder aan de wereld heeft opgedrongen van zich af te werpen, dat zijn de mensen die het meest effectieve protest op gang brengen, en zij raken daarmee de wor-

tels van het ware probleem.

De vijand in de kaart gespeeld

Het is tragisch dat veel jonge mensen, zo ontevreden over de gang van zaken, zichzelf voor de gek houden en zich zo de kans ontnemen om echt iets te doen. Ten eerste vergroten zij met hun protest enkel de verwarring, en helpen zij als medeplichtigen juist dat systeem dat het probleem veroorzaakt. Ten tweede vernietigen zij hun mogelijkheden om de toestand te helpen rechtzetten.

De protesthouding is dezelfde die zij altijd is geweest, maar de middelen om te protesteren zijn veranderd. Satan heeft ervoor gezorgd dat de jongeren van nu de beschikking hebben over een schrikbarende voorraad middelen om zichzelf te vernietigen: drugs die de geest vernietigen, amusement dat het verstand vernietigt en een heel scala vrijzinnige, vrijblijvende en vaak verdorven gedragspatronen.

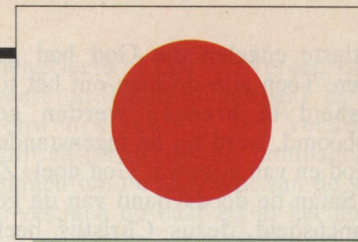
De resultaten ervan zijn niet eenvoudig terug te draaien. Onder de protesterende jongeren van nu zijn er veel die zich problemen op de hals halen waar zij niet zomaar „aan ontgroeien”. Misschien lukt het je om je ouders te laten schrikken, en zelfs om jezelf tijdelijk een geweldig gevoel te geven. Maar als je je potentieel voor de toekomst vernietigt, dan blokkeer je jezelf.

Zorg dat je protest zinvol is

Er is veel goeds dat zelfs nu gedaan kan worden. Dat heeft „Band-Aid” laten zien. Maar de wereldproblemen zijn te groot voor een „Band-Aid” — zij heeft duizend jaar „intensive care” nodig, en alleen God kan ons die geven.

Ik heb je niet alles verteld. Daarvoor biedt één artikel niet voldoende ruimte. Maar als je me tot hier hebt gevolgd, dan wil je misschien meer leren. Dit tijdschrift vindt dat het inzicht heeft in dat wat *werkelijk* is misgegaan, en hoe jij persoonlijk een eerste begin kunt maken om je erop voor te bereiden de toestand recht te zetten. Je zult het zelf moeten besluiten, natuurlijk.

Je hebt gelijk als je er niet tevreden mee bent om alleen maar achterover te leunen en deze vreselijke wereld haar gang te laten gaan. Maar zorg ervoor dat jouw protest een deel is van de oplossing, in plaats van weer een symptoom van het probleem erbij. □

De andere bom

NAGASAKI, Japan

De andere atoombom — die welke een einde maakte aan de oorlog in Azië en de laatste die tot dusverre in toorn werd gebruikt — ontplofte op 9 augustus 1945 om 11.02 uur boven de stad Nagasaki, niet meer dan enkele passen van de plaats waar ik nu deze woorden zit te schrijven.

Het verhaal van de tweede bom is niet zo algemeen bekend als de eerste atoomaanval op Hiroshima. Hier volgt wat er gebeurde.

In augustus 1945 was de Tweede Wereldoorlog bijna voorbij. Twee jaar daarvoor was Mussolini's Italië verslagen. Begin mei stortte Nazi-Duitsland in elkaar en gaf zich over. Van de drie asmogendheden bleef alleen het Japanse keizerrijk over, en zijn dagen waren geteld. Maar er waren er in Japan die het volk aanspoorden de strijd voort te zetten — desnoods tot de laatste man.

In 1945 stond de research op het terrein van de kernfysica nog in de kinderschoenen, maar toch was men zich al voor de oorlog bewust van het feit dat de bij de splijting van het atoom vrijkomende energie een wapen van vernietigende kracht zou kunnen voortbrengen.

Wetenschappers in Amerika, Engeland, Rusland, Duitsland en Japan haastten zich om de eerste te zijn om de bom te maken. De wetenschappers in Amerika wonnen de race (wanneer „winnen” tenminste het juiste woord is) en in 1945 werd de nieuwe president Harry Truman op de hoogte gesteld dat er een ontzagwekkend nieuw wapen klaar stond. Hij nam het besluit het in te zetten om een einde te maken aan de oorlog in de Stille Oceaan. Hij redeneerde dat ook al zou dit nieuwe wapen een verschrikkelijke verwoesting teweegbrengen, er nog meer Japanse en Amerikaanse levens verloren zouden gaan bij een conventionele invasie van het Japanse vasteland.

Een regen van verwoesting

Op 6 augustus werd de eerste atoombom boven Hiroshima

afgeworpen. De stad werd verwoest en 100.000 mensen verloren het leven. De dag daarna waarschuwde president Truman de Japanse leiders dat Amerika een wapen bezat dat „de fundamentele kracht van het universum” had getemd. Wanneer ze de geallieerde voorwaarden voor een overgave nu niet accepteerden, konden ze rekenen op een „regen van verwoesting die erger zou zijn dan alles wat deze aarde ooit had aanschouwd”.

Drie dagen later werd een tweede bom naar de luchtmachtbasis op het eiland Tinian overgevlogen. Het was een plutoniumbom die nog geraffineerder was dan de uraniumbom die men op Hiroshima had laten vallen. Zij had een nog groter vernietigend vermogen, en, wat een nog grotere dreiging inhield, andere bommen van dit type bewogen zich al op de productieband. Sommigen hadden uitgerekend dat er wel zo'n 50 bommen nodig zouden

zijn om een einde aan de oorlog te maken. En zo was Amerika met de komst van de plutoniumbom in de positie een continue kernaanval op Japan te kunnen ondernemen.

Vroeg in de ochtend van de 9e augustus werd de plutoniumbom in het bommenruim van een speciaal omgebouwde B-29 bommenwerper geladen die de roepnaam „Bock's Car” kreeg. De bemanning verzamelde zich onder het commando van majoor Charles Sweeney, en de veldprediker sprak een korte bede om succes uit. Daverend verhief de „Bock's Car” zich met zijn dodelijke last in de lucht en begaf zich op weg naar Japan.

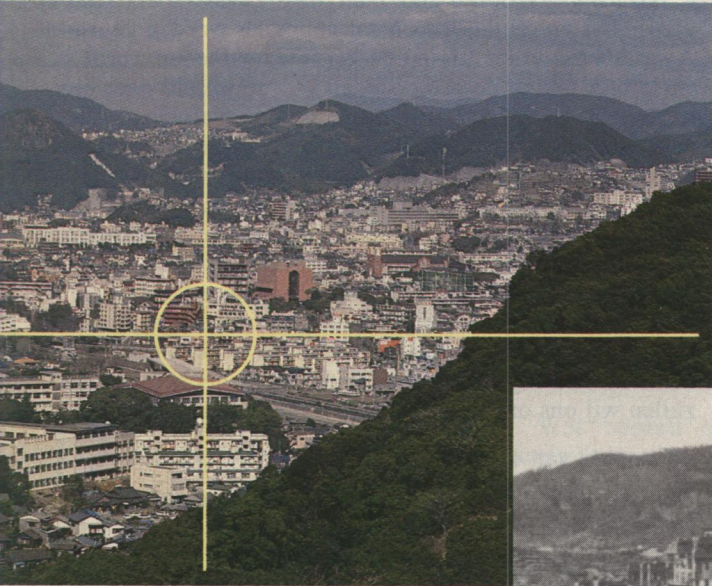
Maar er begonnen diverse dingen mis te gaan. Zelfs voor de start had men ontdekt dat vele honderden liters brandstof van de B-29 ten gevolge van een pompdefekt niet konden worden gebruikt, waardoor de tijd dat het toestel in de lucht kon blijven aanzienlijk kleiner werd. Vervolgens miste een van de twee waarnemingsvliegtuigen die de „Bock's Car” vergezelden, de afgesproken ontmoeting boven het eiland Yokushima. Majoor Sweeney

wachtte ongeveer een half uur, om vervolgens, zich bewust van zijn beperkte brandstofvoorraad, de reis naar het eerste doel te vervolgen.

De stad die ontsnapte

Dit was de industriestad Kokura, op de noordoostelijke kust van het eiland Kyushu. Kokura bezat diverse fabrieken die wapens en militaire uitrusting fabriceerden. Maar die ochtend ging Kokura schuil achter nevel en rook.

Omdat hij opdracht had alleen een vanuit de lucht zichtbaar doel te treffen, vloog majoor Sweeney zijn doel driemaal achter elkaar aan, voortdurend op zoek naar een opening in de mistdeken. Maar Kokura bleef zich

Van links naar rechts: de Vredesfontein ter herdenking van de slachtoffers van de atoombom op Nagasaki. Nagasaki nu: de bom explodeerde precies boven het punt waar de rivieren elkaar snijden. De verwoesting na de explosie in augustus 1945.

verbergen en bespaarde zich daarmee de beproeving, de tweede stad in de wereld te worden die een atoomaanval te doorstaan zou krijgen.

Terwijl de brandstofvoorraad het kritieke punt begon te naderen, zette de bommenwerper nu koers naar het tweede doel: Nagasaki. Het was niet gespeend van ironie dat Nagasaki als alternatief doel was aangewezen. Het was een historische zeehaven, en in de tijd van Japans vrijwillige isolement in de 17e en de 18e eeuw, de enige invalspoort waardoor de Westerse technologie toegang tot het land kon krijgen. Ook was Nagasaki uitgegroeid tot Japans voornaamste centrum van het christendom. In 1945 telde de bevolking 200.000 zielen. En tot deze ochtend was de stad, in weerwil van haar belangrijke haven en scheepsbouw, voor zware bombardementen gespaard gebleven.

Nagasaki verwoest

Even voor 11 uur arriveerde „Bock's Car” in het

luchtruim boven de stad. Evenals boven Kokura, was de hemel boven Nagasaki die dag bedekt. En gezien zijn slinkende brandstofvoorraad wist majoor Sweeney dat hij nog maar tijd had voor één naderingsvlucht. De opdracht luidde de bom boven het stadscentrum te laten vallen, maar dit doel bleef volkomen onzichtbaar. Toen opende zich op het laatste moment op zo'n 2½ km noordwestelijk een gat in de wolken boven de zwaar geïndustrialiseerde Urakami Vallei. De bom werd afgeworpen en „Bock's Car” keerde naar huis terug.

Sekonden later hield een groot deel van Nagasaki op te bestaan. Tachtigduizend mensen werden gedood of zwaar gewond, en 47% van de stad werd verwoest. Een later ingesteld onderzoek toonde aan dat deze tweede bom een nog grotere vernietigingskracht had dan de uraniumbom die Hiroshima had verpulverd. Alleen het feit dat Nagasaki op heuvels lag en dat de bom een eind van het centrum was afgeworpen, bespaarde de stad een nog grotere verwoesting.

Japan wist nu dat Amerika inderdaad het „dag-des-oordeels-wapen” had geproduceerd. En tot overmaat van ramp bracht de Sovjet-Unie, toen de strijd in Europa eenmaal voorbij was, haar strijdkrachten naar het oosten over en verklaarde Japan de oorlog.

Hoewel sommige leden van het Japanse oorlogskabinet door wilden vechten, zagen de realisten de hopeloosheid van hun positie in. Vijf dagen later accepteerde Japan de geallieerde voorwaarden voor overgave en was de oorlog voorbij.

En weer opgebouwd

De wetenschappers die de ruïnes onderzochten, dachten dat het wel 75 jaar zou kunnen duren eer er weer veilig mensen in Nagasaki zouden kunnen wonen. Maar vandaag, precies 40 jaar later, is Nagasaki een bloeiende stad met 450.000 inwoners, en opnieuw een druk industrie- en havencentrum.

De direkt onder de kernexplosie liggende zone is nu als vredespark ingericht. Elke ochtend om 11.02 uur precies klinkt er gedempt klokgelui en je moet dicht in de buurt zijn om het te horen. De klokken worden vrijwel geheel overstemd door het stadslawaai.

Op de heuvel tegenover het Vredespark bevindt zich een museum met overblijfselen van de explosie en met foto's van de verwoesting. Het is een imposante, zij het voorspelbare uitstalling: in hout en tegels geëtste schaduwen, foto's van afgrijselijk verbrande mensen, gesmolten flessen, half gesmolten geldstukken en klokken en horloges die op het moment van de ontploffing stil bleven staan. Maar er is nu eenmaal niet veel meer te tonen na een kernaanval.

Er heerst in Nagasaki een opmerkelijke afwezigheid van zelfmedelijden. De boodschap die zich opdringt is niet „kijk eens wat ze ons hebben aangedaan”, maar veeleer „aanschouw wat wij, het menselijk ras, onszelf kunnen aandoen. *Wij moeten dit nooit meer iemand aandoen.*”

Net zoals de Duitsers kwamen de Japanners na de oorlog weer tot grote ontwikkeling. Binnen tien jaar vormden ze alweer een economische macht. Dit herstel legt getuigenis af van de veerkracht en de wilskracht van

het Japanse volk. Sedert de oorlog hebben de Japanners een belangrijke rol gespeeld in de ontwikkeling van de nieuwe technologie die het kennisreservoir van de mensheid vele malen heeft verdubbeld en nog eens verdubbeld.

Misschien is dat niet zo verbazingwekkend. Eenmaal ontkend is de macht van de menselijke geest, evenals die van het atoom, moeilijk te beheersen. Wanneer kennis eenmaal begint te groeien, zet zij een kettingreactie in werking. En zo schuiven wij de grenzen vrijwel dagelijks verder op, waarna ook deze nieuwe grenzen weer springplanken blijken voor verder onderzoek.

De grootste paradox

Maar een groot gebied blijft zich aan menselijke controle onttrekken: de aard van de mens zelf. In weerwil van de spektakulaire wetenschappelijke prestaties is er op dit terrein geen voortgang geboekt. Nog steeds maken wij ruzie, nog steeds bestrijden en bedreigen wij elkaar alsof er nooit een Hiroshima of een Nagasaki is geweest. Niemand wil het zo. Alle naties willen bouwen aan hun welvaart en hun veiligheid. Maar geen volk schijnt de weg te kennen om de kringloop van confrontatie en destructie een halt toe te roepen.

Het Nagasaki van onze tijd is een gedenkteken voor deze paradox in de menselijke natuur. Strompelend en struikelend ontworstelen wij ons aan de ruïnes van een verschrikkelijke oorlog, en bouwen vervolgens groter en beter dan ooit. Maar bouwen wij ooit een vrede die niet uitloopt op nieuwe puinhopen? Elke vooruitgang schijnt steeds weer te moeten leiden tot nog efficiëntere methoden om elkaar schade te berokkenen.

Nagasaki kan nooit vergeten wat er veertig jaar geleden is gebeurd. Sommige steden in Europa wensen de oorlog te vergeten. Zij nemen aanstoot aan de toeristen die de markante punten komen bezichtigen.

Niet aldus in Nagasaki. De stad heeft zich gewijd aan de zaak van blijvende vrede. Dit is een steeds weer terugkerend thema. Het is niet zo dat de stad met haar martelaarschap te koop loopt. Nagasaki vraagt niet om medelijden en het is ook geen somber oord. Er is meer dan genoeg te zien en te doen, nadat je een bezoek aan het Vredespark en aan het Atoommuseum hebt gebracht.

Maar u bent nooit verstoken van waarschuwingen . . . een inscriptie op een gebouw, een paar regels in een tot de toerist gerichte brief van de burgemeester, prentbriefkaarten met hektaren vol ruïnes . . . Nagasaki heeft zo haar eigen rustige manier om haar bezoekers nooit te doen vergeten dat het door de hel is gegaan.

En als er ook maar iets is, wat dan ook, dat gedaan kan worden om te voorkomen dat anderen ooit zo moeten lijden, wil Nagasaki dat doen. Een bord in het Atoommuseum vraagt de wereld dringend ervoor te zorgen dat Nagasaki de laatste stad ter wereld zal blijven die ooit de verschrikking van een kernoorlog heeft moeten doorstaan.

De les van Nagasaki

De foto's van de verkoelde lichamen, de tonelen van uiterste verwoesting, alles veroorzaakt door wat in vergelijking met de huidige bommen niet meer dan een voetzoeker was — natuurlijk leren ze ons een les.

Vergelijk ze met het nieuwe uiterlijk van de stad — en is dat dan niet een aansporing voor ons om tot bezinning te komen — en een wereld te bouwen die blijft voortbestaan?

Kennelijk niet. Twee bommen volstonden om een eind aan de oorlog te maken. Maar de lopende band bleef draaien. Al gauw had ook de Sovjet-Unie een bom, en vervolgens Engeland, Frankrijk, China en India — en wie weet wie nog meer. De bommen werden groter — de wereld heeft nu genoeg voor 50.000 Nagasaki's. Of is het 50 maal honderdduizend? Of 50 miljoen?

Veertig jaar geleden cirkelde „Bock's Car” driemaal over de stad Kokura alvorens naar Nagasaki door te vliegen. Kokura ontkwam die bewolkte ochtend op het nippertje, maar de dreiging verdween nooit helemaal.

Nu hangt zij boven elke man, elke vrouw en elk kind op aarde. Dit vreselijke wapen zal nogmaals worden gebruikt. Als de broze vrede tussen de kernmogendheden wordt verstoord, zullen de grote steden van de wereld door een nieuwe „regen der verwoesting” worden platgelegd. En ditmaal zal volgens Gods Woord zoals gesproken door Jezus Christus geen vlees behouden worden indien die dagen niet ingekort worden (Matth. 24:22).

God zal tussenbeide moeten komen en deze toekomstige crisis die geen overwinnaars zal kennen bekorten. Evenals de Japanners aan het einde van de oorlog, zal het menselijk ras moeten toegeven dat het aan het einde van zijn fysieke en geestelijke hulpbronnen is gekomen. Alleen dan wanneer wij de aarde onbewoonbaar hebben gemaakt, zullen wij ons om hulp tot onze Schepper wenden.

De fontein van de vrede

Aan één uiteinde van het Vredespark in Nagasaki staat een prachtige fontein, gewijd aan de duizenden die aan hun brandwonden zijn gestorven. De koele waterstralen dansen en fonkelen in het zonlicht, en een helderblauwe hemel weerspiegelt in de vijver. Wat een verschil met die ochtend toen de hemel achter een verschrikkelijke, paddestoelvormige wolk schuilging, terwijl geblakerde slachtoffers om water gilden om de afgrijselijke pijn van hun wonden te verzachten. Inderdaad is water een passend symbool voor genezing en vrede.

In de Bijbel vindt men aan het slot van het boek van de profeet Ezechiël (hoofdstuk 47) nog een beschrijving van genezende wateren. Evenals de andere profeten zag Ezechiël in een visioen het tijdperk van oorlog en verwoesting, dat het einde van onze tijd zal markeren. Maar ook zag Ezechiël een beek die van de Tempelberg in Jeruzalem omlaagvloeide. Deze stroom wordt een grote rivier waarvan het water zich verbreidt, en overal waar het water komt brengt het genezing en nieuw leven (vers 9). Deze wateren, met hun sterke symbolische betekenis, zullen inderdaad gaan vloeien op de dag waarop God zijn helende hand naar de wereld uitstrekt.

Uiteindelijk zal de wereld veilig zijn, en geleid en gesteund door de Geest van God zullen de overlevenden zich vol vertrouwen aan de wederopbouw zetten. Nagasaki toont hoeveel er in 40 jaar tot stand kan worden gebracht wanneer de supermogendheden elkaar zorgvuldig op een afstand houden. Bedenk eens wat er zou kunnen worden bereikt wanneer de creativiteit en het potentieel van alle naties tot bloei zouden komen in een slechts op vrede gerichte wereld.

— John Halford

Waarom De ECHTE WAARHEID boven de politiek staat

Keith W. Stump

Waarom is dit tijdschrift in de vijftig jaar van zijn bestaan politiek ongebonden gebleven?

DE ECHTE WAARHEID is niet politiek gebonden.

Het is niet „links”. Het is niet „rechts”. Het is tijd dat u begrijpt waar DE ECHTE WAARHEID „vandaan komt”. Denk niet dat u het al weet voordat u dit artikel heeft gelezen.

Duidelijke taal

Een lezer schreef ons in een ingezonden brief: „Uw houding is onvergeeflijk pro-Brits!”

Dit was een reactie op het gebruik in dit tijdschrift van de naam „Londonderry” in plaats van de naam „Derry” om deze door twisten verscheurde stad in Noord-Ierland aan te duiden. „In het begin van de zeventiende eeuw”, vervolgde de lezer, „werd Derry door de Britten, wier kant u kennelijk kiest, omgedoopt tot Londonderry.”

Andere lezers hebben ons weleens ter verantwoording geroepen over ons gebruik (of het niet gebruiken) van „Israël” in plaats van „Palestina”; „Westelijke oever” in plaats van „Judea en Samaria”; „Perzische Golf” in plaats van „Arabische Golf”—en omgekeerd; „Zuidwest-Afrika/Namibië in plaats van „Namibië”. De voorbeelden zijn talrijk.

Wat bepaalt onze keuze voor de aardrijkskundige en historische aanduidingen in dit tijdschrift?

De meeste lezers begrijpen dat een tijdschrift dat in een zo grote oplage als de DE ECHTE WAARHEID verschijnt de termen moet gebruiken die voor een zo breed mogelijk publiek herkenbaar zijn. Zo goed als alle lezers kennen bijvoorbeeld de term „Westelijke oever”, die slaat op het omstreden gebied juist ten westen van de Jordaan. Aanzienlijk minder lezers weten echter dat Israëli's vaak „Judea en Samaria” schrijven om hetzelfde gebied aan te duiden. Als wij aan de herkenbaarste term de voorkeur geven, dan kiezen wij voor duidelijkheid en niet voor een of ander politiek standpunt.

DE ECHTE WAARHEID moet termen gebruiken die door het algemene lezerspubliek worden verstaan. Het is niet zo dat dit tijdschrift telkens als het een aardrijkskundige of historische term gebruikt daarmee een politiek standpunt inneemt. De enkele lezer die meent dat wij „verhulde politieke beweringen” doen zo gauw wij een aardrijkskundige term met potentieel politieke lading opnemen vergist zich totaal in de hele bedoeling en benadering van DE ECHTE WAARHEID!

Het doel van DE ECHTE WAARHEID is om iets *duidelijk* te maken! Wij

verhullen of verbergen onze boodschap niet. Wij melden duidelijk wat wij te zeggen hebben. Onze lezers hoeven nooit te gissen.

De ondertitel van dit tijdschrift is „tijdschrift voor zuiver begrip”. Door het gebruik van inzichtelijke termen die algemeen worden gebruikt kunnen wij onze boodschap aan een zo breed mogelijk publiek overbrengen.

Als iemand meent dat een artikel bevooroordeeld is, dan is het maar al te vaak de lezer zelf, die zijn of haar diepgewortelde gevoeligheden op een bepaald punt van zo'n artikel projecteert. Het gebeurt licht dat men in een tekst iets leest wat in de verste verte niet was bedoeld.

DE ECHTE WAARHEID spreekt duidelijke en heldere taal. Als wij een standpunt willen innemen of partij willen kiezen, laten wij daarover geen twijfel bestaan. Onze lezers zullen nooit hoeven te deduceren of te raden wat wij willen zeggen aan de hand van veronderstelde „bijbetekenissen” van onze terminologie.

Unieke zienswijze

Onder deze kwesties van woorden en termen gaat het evenwel om een veel belangrijker punt.

Waar komt dit tijdschrift eigenlijk vandaan?

Voor de volledigheid: er zit geen politieke partij of regering of onbekend particulier fonds achter dit tijdschrift en dat is ook nooit het geval geweest. DE ECHTE WAARHEID is strikt niet-politiek. Er is nergens een politieke organisatie te vinden met opvattingen die de opvattingen van dit tijdschrift weerspiegelen. Kortom, DE ECHTE WAARHEID staat *boven* de politiek!

Waarom wordt dit tijdschrift dan soms ten onrechte voor een „politiek instrument” uitgemaakt? Hoe komt het dat sommigen ons als politiek bevooroordeeld of gebonden zien?

Al mengt DE ECHTE WAARHEID zich niet in de politiek van deze wereld, wij richten ons wel op dezelfde problemen en kwesties als waar politici, wetenschappers en opvoedkundigen zich mee bezighouden: de brandende kwesties van leven en dood van deze tijd.

Er is echter *een groot verschil!* Onze opvattingen over een bepaalde kwestie kunnen bij gelegenheid samenvallen met die van een bepaalde groep, maar zijn desondanks nooit van die groep *afkomstig*. De zienswijze van DE ECHTE WAARHEID is volkomen *uniek!* Een vergelijkbaar tijdschrift bestaat niet.

Hoe dat zo komt?

DE ECHTE WAARHEID beschouwt oorzaken en gevolgen die met bepaalde kwesties te maken hebben *zoals God ze ziet*, op grond van de geopenbaarde principes van de *Bijbel!*

De mensheid in haar geheel heeft de goddelijke openbaring als bron van basiskennis en inzicht *verworpen*.

DE ECHTE WAARHEID meldt niet alleen wat er gebeurt, maar „zet het ook allemaal op een rijtje” vanuit de zienswijze van de Bijbel, het Woord van God. Geen enkel ander tijdschrift neemt de Bijbel als uitgangspunt bij het analyseren van de wereldpolitiek en van maatschappelijke kwesties.

Dit tijdschrift wil laten zien hoe de Almachtige God, wanneer Hij op de wereld neerkijkt, de overheden en samenlevingen van de mensen ziet. Wij kijken naar de bron van de wereldproblemen en naar de oplossing ervan vanuit de gunstige positie van God de Schepper.

DE ECHTE WAARHEID heeft een visie op de wereld waarvan God deel uitmaakt, die lange tijd door al te veel mensen is genegeerd. Het element dat ontbreekt, de dimensie die wordt vergeten, in de uiteenlopende gebieden

waarop de mens actief is, wordt er door dit tijdschrift bij betrokken. Het overstijgt het natuurlijke, bijkomstige en voordehandliggende. Het verschaft inzicht in de theologische wortels en de immateriële antwoorden die elders ontbreken. Het doorgrondt hart en nieren — de *geestelijke* kant — van alle mogelijke kwesties en verschaft oplossingen die op de Bijbel zijn gebaseerd! En het toont de betekenis van de huidige gebeurtenissen in het licht van de bijbelse profetieën.

Dit verklaart de unieke zienswijze van DE ECHTE WAARHEID. Wij bekijken de wereld in het kader van wat de Bijbel erover zegt. De grote kranten en tijdschriften van deze wereld hebben eenvoudig geen weet van het grootse *doel* waar hier op aarde aan wordt gewerkt. Ze schijnen geen begrip te hebben van geestelijke beginselen en de in bijbelse profetieën geopenbaarde voorspellingen die aan de roerige, snelle en complexe tijden waarin wij leven zin en perspectief geven.

Zonder dit begrip hebben de toestanden in de wereld maar geringe zinnige betekenis. Wie dit tijdschrift al langer leest kan getuigen dat DE ECHTE WAARHEID doeltreffend de weg wijst naar begrip van het schijnbaar ingewikkelde panorama van de wereldgebeurtenissen.

Boodschap over een regering

Nu komen we op een ander punt:

DE ECHTE WAARHEID is niet-politiek. Maar in de kern van zijn boodschap — de boodschap die door Jezus Christus werd gebracht — gaat het om een *regering!*

Weinigen beseffen dat het Evangelie (het „goede nieuws”) van Jezus Christus een boodschap over een *regering* inhield — en nog inhoudt. Jezus Christus had intense belangstelling voor regeren. Hij verkondigde het herstel van de regering van God. Zijn boodschap betrof een regering die eens — nu binnenkort — de WERELD zal besturen!

Het Evangelie van Jezus was niet louter een boodschap over Hemzelf, zoals tegenwoordig velen denken. Het was het Evangelie van het goede regeren. Het was het „politieke programma” zo u wilt voor zijn komende koninkrijk, een regering die ertoe is bestemd over de hele aarde en alle naties te regeren.

De verkondiging van datzelfde Evangelie is de opdracht van dit tijd-

schrift (Matth. 24:14; Markus 13:10; 16:15). Dat is *goed nieuws* dat geen enkel ander tijdschrift meldt of kan melden.

Bekijk de overheden van deze wereld. In de loop van de geschiedenis heeft geen enkele regering *blijvende* vrede en welvaart op haar eigen gebied kunnen bewerkstelligen. Alle regeringen van mensen hebben, door interne of externe oorzaken, in een of ander opzicht gefaald!

De van God afgesneden leiders van deze wereld hebben geen oog voor de *weg* die naar vrede voert. Zij doen misschien wat in hun eigen ogen juist is, maar daarmee geven zij hun land niet de oplossing voor de rampen die de mensheid teisteren. Bijna zesduizend jaar menselijke geschiedenis hebben aangetoond dat „zij de weg des vredes niet kennen” (Jes. 59:8).

De reden?

Dit is geen wereld of beschaving die God heeft gemaakt. Dit is Satans wereld. Satan is de onzichtbare „god dezer wereld” (2 Kor. 4:4; *Leidse vert.*). Hij heeft de hele wereld misleid (Openb. 12:9). Hij is de oorsprong van de filosofieën en de onvolmaakte bestuurlijke stelsels van deze wereld, gebaseerd als ze zijn op concurrentie en strijd, hebzucht en ijdelheid, uitbuiting en agressie.

De misleide wereldse regeringen zijn in hun wezen onherstelbaar verkeerd.

Daarom is het ook geen christenplicht om te trachten deze wereld — die van Satan is — tot een betere wereld te maken. Het is *onmogelijk* om kwaad tot goed om te vormen.

Jezus bemoeide zich niet met de wereldse politiek en zijn volgelingen evenmin. Hij probeerde niet Caesar ten val te brengen of het Romeinse bewind te hervormen. Hij probeerde niet hier een betere wereld te maken. Hij predikte juist over een volkomen andere, toekomstige wereld en riep zijn volgelingen op *uit* deze wereld te komen, uit hun betrokkenheid bij de onvolmaakte door mensen bedachte politiek! Hij zei: „Mijn Koninkrijk [is] niet van hier” (Joh. 18:36).

Christenen zijn geroepen om van de wereld en haar politieke, religieuze en sociale bindingen afgescheiden te zijn (2 Kor. 6:17), en bij ieder woord van God te leven (Matth. 4:4).

Ambassadeurs van Christus

Dit moet u begrijpen: leerlingen van

Jezus — ware christenen — leven fysiek in deze wereld, maar zijn niet van deze wereld (Joh. 17:14-16). Het zijn in zekere zin geestelijke buitenlanders. De werkelijke nationaliteit van de christen ligt in Gods Koninkrijk en wordt tijdelijk voor hem in de hemel bewaard tot Gods Koninkrijk op aarde is gevestigd (Filipp. 3:20; 1 Petr. 1:4).

Eigenlijk is een christen een ambassadeur of gezant van Christus en zijn toekomstige rijk (2 Kor. 5:20). Hij woont op aarde als vertegenwoordiger van dat rijk, gehoorzaamt het menselijk overheidsgezag en als een conflict met de hogere wetten van God ontstaat, onderwerpt hij zich aan de straf (Hand. 5:29); hij neemt echter geen deel aan de men-
(Zie verder pagina 29)

PERSOONLIJK

(Vervolg van pagina 2)

mysterie dat door geen enkele godsdienst wordt begrepen, dat door de wetenschap niet wordt verklaard, dat in het hoger onderwijs niet wordt gedoceerd. God openbaart Zichzelf in zijn Woord, de Bijbel, maar vrijwel niemand begrijpt dit boek. De Bijbel is, zoals Bruce Barton zei, „het boek dat niemand kent”. De Bijbel zelf is het basismysterie waardoor alle andere mysteries worden geopenbaard.

Is de waarheid over God het in de Bijbel geopenbaarde mysterie nummer een, dan is de waarheid over engelen en boze geesten stellig het tweede. Bestaat er een duivel? Heeft God een duivel geschapen? Als er heilige engelen bestaan, wat is dan hun doel en functie? De Bijbel stelt ondubbelzinnig dat deze wereld in werkelijkheid door onzichtbare kwaadaardige geesten wordt bestuurd. Beïnvloeden deze boze geesten mensen en zelfs regeringen? Beïnvloeden boze geesten ook uw leven? Deze kwestie lijkt geheel omgeven met geheimzinnigheid.

Als derde komt beslist het mysterie van uw eigen leven en van dat van de mensheid als geheel. Wat is en waarom bestaat de mensheid? Is de mens een onsterfelijke ziel? Weten de doden wat de levenden doen? Is de mens een wezen van vlees en bloed met daarin een onsterfelijke ziel? Heeft het menselijk leven een betekenis en een doel? Zijn wij geëvolueerd door middel van onintelligente materiële krachten zonder zin of doel? Waarom zijn de men-

sen met schijnbaar onoplosbare problemen overladen?

Het vierde van de niet-begrepen mysteries is de beschaving die zich in de wereld van de mens heeft ontwikkeld. Hoe voltrok die ontwikkeling zich? Waarom zien wij een wereld van ontzagwekkende vooruitgang met als paradox ontstellend en toenemend kwaad? Waarom kunnen de denkers die ruimtevaartuigen, computers en andere wonderen der wetenschap, technologie en industrie ontwikkelen, geen oplossing vinden voor de problemen die de machteloosheid van de mens aantonen?

Dan komt, in de ontwikkeling van de menselijke samenleving op aarde, het mysterie van de Jood en het oude volk Israël. Waarom verwekte God één speciale natie Israël? Waarom vormen zij Gods „uitverkoren volk”? Zijn zij Gods gunstelingen? Discrimineert God andere volken? Heeft God aanzien des persoons? Wat is het doel van Israël in de goddelijke orde der dingen?

Vervolgens komen we aan het mysterie van de kerk. Waarom zou er in de wereld een instituut als de kerk bestaan? Is daarvoor enig doel, een doel dat zelfs door de religie van het traditionele christendom niet wordt begrepen?

Tenslotte is er het mysterie van het Koninkrijk van God. Jezus' evangelieboodschap betrof „het Koninkrijk van God”. Is het Koninkrijk van God iets in het hart van iedere persoon? Is het iets wat in het hart van de mens kan worden opgericht? Is het het instituut van de kerk? Of is het iets heel anders? Waarom is het Evangelie van Jezus Christus een mysterie?

Dit zijn de ZEVEN GROTE MYSTERIES die het leven van iedere mens op aarde raken. De WAARHEID over al deze mysteries wordt in de Bijbel geopenbaard, maar geen enkele kerk of theoloog schijnt ze te doorgronden.

Hoe komt dat? De Bijbel is het basismysterie. Wie de Bijbel achter elkaar van begin tot eind wil lezen, raakt in verwarring. De Bijbel kan eenvoudigweg niet als ieder ander boek worden gelezen. Het is een mysterie, omdat het een gecodeerd boek is. Het is een soort legpuzzel met honderden stukjes van verschillende vorm en grootte die op slechts één wijze precies in elkaar passen. De waarheden van de Bijbel worden „hier wat, daar wat” geopenbaard, ze zijn verspreid van begin tot eind, en worden slechts onthuld door de heilige

Geest in degenen die zich aan God hebben overgegeven, die bereid zijn dwalingen en overtredingen te erkennen en Christus, het Woord van God, te GELOVEN. Jezus was het Woord in Persoon. De Bijbel is hetzelfde Woord in druk.

Niemand kan de heilige Geest, het enige middel waardoor het verstand van de mens voor begrip van dit Woord van God kan worden geopend, bezitten zonder een volledige bekering en een onvoorwaardelijk geloof in Christus en in hetgeen Hij zegt. Berouw en bekering kunnen slechts volgen op het erkennen van ongelijk — van ongelijk in doen en denken. Het moeilijkste voor iedere mens schijnt het bekennen van ongelijk — het toegeven van dwaling in geloof en overtuiging.

Is het dan een wonder dat de Bijbel het boek is dat niemand kent of begrijpt? — of althans bijna niemand.

God heeft met opzet zijn boek in code gebracht, zodat het pas in onze tijd zou worden begrepen. In het 12e hoofdstuk van Daniël lezen we dat zelfs een devote man van God niet kon begrijpen wat hem was toevertrouwd om als deel van de Bijbel op te schrijven. Hij zei dat hij het wel hoorde, maar het niet begreep. De openbare engel zei: „Ga heen, Daniël, want deze dingen blijven verborgen en verzegeld tot de eindtijd.”

Vandaag hebben wij die tijd bereikt. God heeft zijn Woord geopend voor het begrip van hen die Hij heeft gekozen, die zich hebben overgegeven en onderworpen aan Hem en zijn gezegende heilige Woord. In het 12e hoofdstuk van Daniël staat dat in deze tijd van het einde „de verstandigen” het zouden begrijpen, maar „geen der goddelozen zal het verstaan”. Wie zijn dan de „verstandigen” die de Bijbel kunnen begrijpen?

„De vreze des Heren is het begin der wijsheid” (Ps. 111:10), en „een goed inzicht hebben allen die [Gods geboden] betrachten” (hetzelfde vers). Niettemin heeft het traditionele christendom in het algemeen Gods geboden verloochend — men zegt dat ze zijn afgeschafte, aan het kruis zijn genageld. De geestelijkheid en de theologen van het georganiseerde „christendom” kunnen derhalve de Bijbel niet begrijpen.

Hoe kunnen wij dan in dit boek deze verbijsterende mysteries begrijpen en aan de lezer onthullen? Deze vraag wordt in de komende Introductie beantwoord. □

Inzicht in wereldgebeurtenissen en stromingen

Zure regen — het brandende probleem

Een voorwerp van toenemende bezorgdheid is de zure regen, die over de hele wereld steeds meer monumenten aantast, het leven in meren doodt en wouden doet afsterven.

Met steenkool gestookte industrieën, in het bijzonder smelterijen en elektrische centrales, behoren tot de voornaamste bronnen van chemische afvalprodukten zoals zwaveldioxyde en stikstofoxyden. Na in de atmosfeer te zijn uitgestoten kunnen deze luchtvervuilers vele honderden, en misschien wel duizenden kilometers worden meegevoerd door de heersende winden. De scheikundige stoffen kunnen zich

dan met andere chemicaliën in de atmosfeer verbinden tot bijtende of giftige stoffen die vervolgens kunnen uitregenen of gewoon neerdalen op het eronder liggende landschap.

Amsterdams drugprobleem

In weerwil van intensieve pogingen om de handel in drugs in te perken, neemt de Amsterdamse heroïnehandel met de ermee gepaard gaande misdadegolf nog steeds in omvang toe.

Amsterdam, met een bevolking van omstreeks 750.000 zielen, telt naar schatting zo'n 10.000 drugverslaafden. Voor heel Nederland wordt het aantal op 20.000 geschat.

„Het door drugverslaafden gecreëerde probleem is uit de hand gelopen”, zegt

Door zure regen aangetaste bossen in Tsjechoslowakije; in de gehele wereld breidt de schade zich snel uit.

Rapporten over omvangrijke schade aan het bosbestand komen uit Polen, Oost-Duitsland en de Sovjet-Unie. West-Duitsland schat dat 34% van zijn wouden door zure regen is aangetast, terwijl Tsjechoslowakije mededeelt dat reeds 10% van zijn bomen is gestorven.

Zweden rapporteert dat reeds 9000 meren met een afnemende vispopulatie te kampen hebben. In die rapporten wordt zure regen als de schuldige aangewezen.

Plannen om de uitstoot van schadelijke stoffen te reduceren zijn kostbaar en leveren mogelijk slechts be-

perkt succes op. Dat neemt niet weg dat de zwaarstgetroffen landen ervan overtuigd zijn dat er iets moet worden ondernomen om de onschatbaar waardevolle meren en bossen te redden, ook al zal dat erg kostbaar zijn en mogelijk slechts beperkte resultaten opleveren. Inmiddels zijn achttien regeringen overeengekomen hun uitstoot van zwaveldioxyde in 1993 aanmerkelijk gereduceerd te zullen hebben.

Veel onderzoekers vrezen echter dat zelfs wanneer er voorgoed een einde zou kunnen worden gemaakt aan zuurproducerende emissies, het toch nog tientallen jaren duurt eer meren en wouden in hun oorspronkelijke, gezonde staat zijn her steld. ■

burgemeester Ed van Thijn. Volgens een wetenschappelijk onderzoek van de Groningse universiteit heeft een zware heroïnegebruiker minstens f 40.000 per jaar nodig om zijn behoefte te dekken. Echte verslaafden geven dagelijks zo'n f170 aan heroïne uit.

Zoals niemand zal verbazen hangt 90% van de misdaad in Amsterdam tegenwoordig met drugverslaving samen. De politie schat dat een criminele verslaafde voor een gemiddelde van f 500 per dag steelt.

Overvolle gevangenissen zijn oorzaak dat de straffen voor diefstal en met drugs samenhangende misdaden

aan de zeer lichte kant uitvallen. Of, zoals recherchechef Evert Jagerman het formuleert: „Wij arresteren geen heroïnegebruikers omdat er te weinig cellen beschikbaar zijn. Mensen die

stelen worden weer op straat gezet."

In een poging de verslaving te bestrijden zijn er twee speciale bussen waar methadon (een vervangingsmiddel voor de behandeling van heroïnegebruikers) wordt verstrekt. In verschillende stadsdelen bevinden zich vier centra voor soortgelijke diensten.

Intussen worstelt een omvangrijke narcoticabrigade met het probleem, de nooit eindigende parade van drughandelaren en -smokkelaars in te perken.

Wellicht de meest controversiële poging de drugverslaving terug te dringen bleek de voorgestelde bouw van twee nieuwe woonboten, waar verslaafden zich onder deskundig toezicht zouden kunnen onspannen en heroïne gebruiken.

De opstellers van een plan om gratis heroïne te verstrekken hopen dat dit de misdaadprikkels zal verzwakken. Critici van dit project geven het echter weinig kans van slagen. De vrees bestaat dat gratis heroïne meer verslaafden uit omliggende steden en uit het buitenland zal aantrekken.

Om de wanhopige situatie nog uitzichtlozer te maken is nu de cocaïnehandel bezig zich tot een nog ernstiger bedreiging dan heroïne te ontwikkelen. Afgelopen november onderschepte de narcoticabrigade een zending van 30 kg cocaïne uit Zuid-Amerika. Een vangst van deze omvang duidt erop dat Zuid Amerikaanse cocaïnehandelaren Amsterdam als hun Europese filiaal hopen te gebruiken.

Het komt erop neer dat de Nederlandse overheid in feite niet weet hoe de Amsterdamse drugepidemie zou kunnen worden gestuit. ■

UNESCO-problemen: voorlopers voor de V.N.?

Sommige deskundigen voorspellen het begin van het einde van de Verenigde Naties.

Op de laatste dag van 1984 zegden de Verenigde Staten hun lidmaatschap van de UNESCO — de onderwijskundige, wetenschappelijke en culturele organisatie van de V.N. — op.

Groot-Brittannië was al eerder begonnen zich uit de UNESCO los te weken door met inachtneming van de verplichte opzegtermijn van één jaar, met ingang van eind 1985 haar lidmaatschap te beëindigen. En in een nogal onverwachte aankondiging verklaarde ook de welvarende zuidoost-aziatische eilandnatie Singapore eind 1985 te willen uitreden, zich daarbij beroepend op de voortdurend stijgende kosten van het lidmaatschap.

Verscheidene andere Westerse landen zijn bezig hun status in de UNESCO te heroverwegen. Zo heeft bijvoorbeeld West-Duitsland aangekondigd zich mogelijk te zullen terugtrekken, tenzij het instituut „minder ideologisch en efficiënter" wordt.

UNESCO is de grootste van 15 met de Verenigde Naties verbonden organisaties. Zij startte in 1948 met 28 deelnemende landen, met het doel de ideeën en de vaardigheden van de industriestaten met de ontwikkelingslanden te delen. Een van de voornaamste doeleinden was het terugdringen van het analfabetisme in de wereld.

In de loop der jaren is de UNESCO, evenals de Verenigde Naties zelf, van karakter veranderd. Zij telt nu

161 leden (twee meer dan de V.N. zelf), en heeft zich naar de mening van sommige waarnemers een uitgesproken anti-Westerse gezindheid aangemeten.

Zij heeft controversiële denkbeelden, zoals de „Nieuwe Internationale Economische Orde" gestalte gegeven en maakt propaganda voor de „Nieuwe Wereldinformatie en -communicatie Orde", die journalisten zou binden aan een stelsel van vergunningen, te verstreken door de regeringen van de landen van waaruit

aan de verdraagzaamheid van de Verenigde Staten. En dat vertrek zou de Amerikanen vast helpen wennen aan het denkbeeld, de Verenigde Naties geheel te verlaten."

Zouden de Verenigde Staten werkelijk daartoe overgaan, en zou het hoofdkwartier van de V.N. gedwongen zijn New York te verlaten, dan zal het nieuwe hoofdkwartier volgens sommige waarnemers vermoedelijk in Wenen worden gevestigd. Een gigantisch gebouwencomplex, officieel

zij wensen te berichten. En dit kan volgens de critici tot censuur op hun reportages leiden.

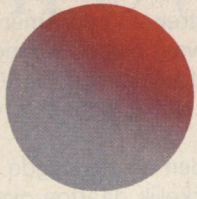
Mogelijk het belangrijkste gevolg van de UNESCO-affaire is dat de Verenigde Staten, door de in Parijs zetelende organisatie de rug toe te keren, misschien de grondslag leggen om te enige tijd de Verenigde Naties zelf te verlaten. Dit zou natuurlijk inhouden dat de Verenigde Naties, die sinds 1945 hun hoofdkwartier in New York hebben, de Verenigde Staten zouden moeten verlaten.

Volgens een Amerikaanse journalist vormt „het verlaten van de UNESCO een waar-schuwing dat er grenzen zijn

Het vertrek van de V.S. uit de UNESCO is wellicht een voorbode van het vertrek uit de V.N. zelf.

bekend als het Weens Internationaal Centrum, herbergt nu het tweede hoofdkwartier (na Genève) van de Europese operaties van de V.N.

Vindt de verhuizing naar Wenen ooit plaats, dan zou dat erop wijzen dat de invloed van de Verenigde Staten op het wereldgebeuren zal afnemen. Het zou daarentegen het prestige van Europa vergroten, en waarschijnlijk een niet geringe rol spelen in de versterking van de toekomstige banden tussen landen van Oost- en West-Europa. ■

De vergrijzing van Japan

Men zou nauwelijks verwachten dat de bejaardenzorg voor Japan, met zijn spreekwoordelijke respect voor de ouderdom, een probleem zou gaan vormen. Toch begint een demografische trend, nu ook voor Japan een bedreiging te vormen.

Het verhoudingsgewijze

stijgen van het aantal oudere leden van de samenleving heeft zich sedert het begin van de Industriële Revolutie in de meeste Westerse landen gemanifesteerd als gevolg van het dalen van het geboortecijfer en van de voortdurende stijging van de levensverwachting. Japan, dat zich pas laat in de industriële wedloop stortte, heeft zich jarenlang verheugd in een betrekkelijk jonge, bevolking — een voordeel in de wereldeconomie, doordat geld, dat niet aan sociale zorg wordt uitgegeven, kan worden gespaard en geïnvesteerd.

Maar naar verwachting zal Japans „grootouderbevolking” nu snel de achterstand inlopen, ten dele doordat de Japanse levensverwachting nu met 76 jaar

de op één (IJsland) na hoogste ter wereld is.

In het jaar 2025 zal 21% van de Japanners ouder dan 65 zijn, vergeleken met 19% in het Verenigd Koninkrijk en 16% in de Verenigde Staten. Een studie van de Verenigde Naties wijst er zelfs op dat in 2025 de bevolkingsgroep van 60-plus van Japan op drie na de grootste ter wereld zal zijn, in vergelijking met de achtste plaats die zij nu inneemt.

Bovendien wonen nu minder Japanse ouders met hun kinderen samen dan vroeger. In het moderne overvolle, verstedelijkte Japan vindt men het veel minder attractief om zijn bejaarde ouders in huis te nemen dan in het verleden, toen de Japanse maat-

schappij een meer open en landelijk karakter droeg. Daarbij komt dat aan de wettelijke verplichting van de oudste zoon om zijn ouders te onderhouden een einde kwam toen onder de geallieerde bezetting het erfrecht werd gewijzigd.

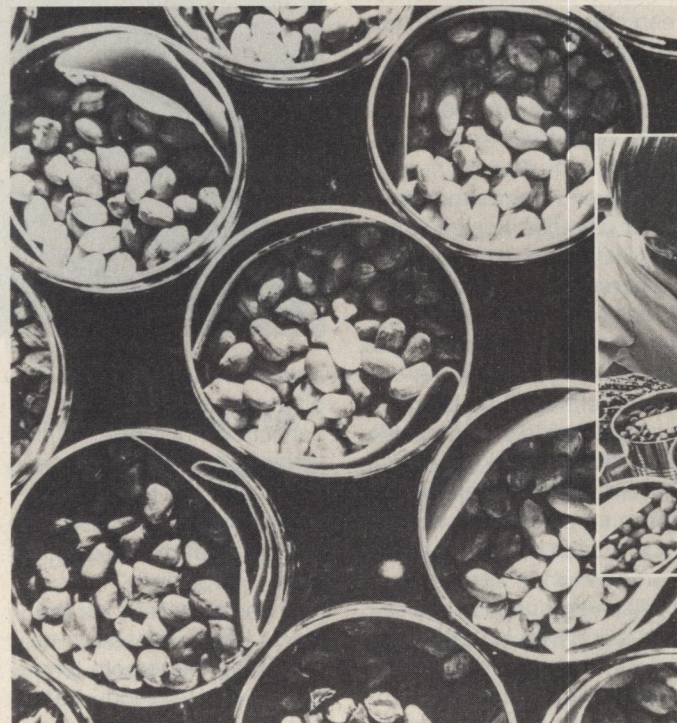
Japanse economen vrezen dat een toenemende afhankelijkheid van uit de belastingopbrengst gefinancierde pensioenen, de werkende mensen er steeds meer van zal weerhouden een potje voor de toekomst te vormen. En wat misschien wel het ernstigste probleem is, een zware pensioenlast zou ertoe kunnen leiden dat werkende mensen zich achtergesteld gaan voelen, hetgeen de bereidheid om te werken kan verminderen. ■

Meer variëteit in planten nodig

De stabiliteit van de landbouw in de wereld hangt mogelijk af van de beschikbaarheid en toepassing van meer variëteiten planten. Jaren geleden werden er honderden soorten gewassen verbouwd. Die verscheidenheid nam spectaculair af toen er hybriden met een hoge opbrengst werden geïntroduceerd en het gebruikelijk werd grote gebieden te bestemmen voor beplanting met één soort.

Tarwe, rijst, aardappelen, gerst en mais maken nu ongeveer 60% uit van de productie van de 30 voornaamste voedingsgewassen van de wereld. Binnen die specifieke teelt is de genetische verscheidenheid eveneens teruggelopen.

Hoe minder rassen er verbouwd worden, hoe kwetsbaarder zij zijn voor insecten, ziekten, droogte en

klimaatveranderingen.

Wanneer grote arealen slechts met één bepaald gewas worden bebouwd, zodat op een zeker moment de gehele oogst rijp is, zou het binnenhalen en de distributie ervan ernstig kunnen worden belemmerd als zich een tekort aan motorbrand-

stof of aan transportmiddelen voordoet.

In 1957 werd in Fort Collins (Colorado) een zaadopslaglaboratorium opgezet met het doel het thans in Amerika beschikbare plantenzaad te conserveren en weer op peil te brengen. De laboratoriumopslag omvat

Verscheidenheid aan gewassen beschermt de landbouw. Onder: zaden worden vacuüm verpakt.

nu bijna 100.000 variëteiten, waaronder tal van oorspronkelijke geslachten. Deze variëteiten worden dikwijls gebruikt om planten met bepaalde sterke eigenschappen te ontwikkelen.

Louis Bass, directeur van de zaadbank, merkte op: „De invoering van één bepaalde, door ons behouden plant of kiemplasmavariëteit kan de redding van een gehele agrarische industrie betekenen.” ■

DE ECHTE WAARHEID

(Vervolg van pagina 25)

selijke politiek.

Dit tijdschrift is een produkt van het publiciteitsorgaan van een wereldomspannend, door God bevolen, werk van getuigenis en waarschuwing voor deze wereld. Het vertegenwoordigt het komende Koninkrijk van God dat spoedig op aarde zal worden gevestigd. Als zodanig moet het strikt buiten de politiek blijven en dat blijft

VERENIGDE NATIES

(Vervolg van pagina 6)

betrekking tot problemen van wereldbetekenis. De realiteit van de wereldpolitiek heeft dit verheven idealisme tot een bespottung gemaakt. In een wereld van soevereine, onderling verschillende naties, zijn de V.N. als organisatie in hun mogelijkheden beperkt. Zij kunnen niet meer doen dan wat hun soevereine leden met hantering van eeuwenoude technieken van machtspolitiek hen momenteel toestaan te doen.

De Verenigde Naties zijn geen wereldregering, zoals sommige verheven idealisten eenmaal durfden hopen — ze vormen er zelfs niet het eerste begin van. Pas wanneer naties in een geest van wederzijds begrip hun zelfzuchtige

het ook.

DE ECHTE WAARHEID is dus aan een regering gebonden, maar niet aan een menselijke regering van deze wereld. Het is vertegenwoordiger en verkondiger van een *nieuw* tijdperk, een *nieuwe* regering en een *nieuwe* beschaving, waar alle volkeren de weg die naar vrede en welvaart voert zullen leren kennen.

DE ECHTE WAARHEID en degenen die het maken bekommeren zich om alle volkeren, overal. Het is onze op-

doeleinden en hun kleingeestige ruzies laten varen en leren samenwerken in het belang van allen, zal een werkelijk effectieve wereldregering mogelijk worden. Maar er is nog meer nodig. Wijlen de eerder aangehaalde Hans Morgenthau merkte op dat er alleen dan internationale vrede tot stand zal komen „wanneer de naties de vernietigingsmiddelen, welke de moderne technologie in hun handen heeft geplaatst, aan een hogere autoriteit hebben overgedragen — dat wil zeggen wanneer zij hun soevereiniteit hebben opgegeven”.

Opeen marmeren wand bij het hoofdkwartier van de Verenigde Naties in New York bevindt zich een inscriptie met een deel van de oude profetie van Jesaja 2:4, die symbolisch is voor het uiteindelijke doel van de V.N.:

nische zorg, maar met problemen die ontastbaarder zijn: hoe leer je mensen met uiteenlopende zienswijzen hun moeilijkheden op te lossen en met zelfbeheersing en in vrede met elkaar te leven.

Het openstellen van nieuw land luidt niet automatisch een nieuw tijdperk van samenwerking en tolerantie in. Het afdammen van een grote rivier is gemakkelijk in vergelijking met het bedwingen van de getijden van opgekropte woede, rivaliteit en frustraties die zo gemakkelijk aan het menselijk hart ontspringen.

Tenzij en totdat de mens leert *zichzelf* te beheersen, zal zijn opmerkelijke gave om zijn milieu steeds meer gestalte te geven, voortdurend gevaar lopen te worden gedwardsboomd. Overal waar men in onze huidige wereld tekenen van vooruitgang en redenen tot hoop vindt, schijnen ook angst en naijver op de loer te moeten liggen om dat wat tot stand gebracht werd weer ongedaan te maken. Dit is de paradox die zelfs de bestwillende en verst vooruit-

dracht om als ambassadeurs van Christus — als *voorboden* van zijn koninkrijk — de tegenwoordige wereld in het juiste perspectief te plaatsen en aan alle naties *het goede nieuws* van de aanstaande wereldvrede en welvaart te brengen. De onbeduidende persoonlijke en politieke kibbelarijtes en kwesties van het moment zijn in wezen irrelevant voor de boodschap van hoop die dit tijdschrift brengt!

Dit is de herkomst van DE ECHTE WAARHEID! □

„Dan zullen zij hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hun speren tot snoeimessen; geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren.”

Het eerste deel van deze profetie, dat niet op de marmeren wand vermeld staat, verschafft het antwoord op de vraag hoe uiteindelijk die wereldomvattende vrede en welvaart tot stand zullen worden gebracht: „En *Hij* [God] zal richten tussen volk en volk en rechtspreken over machtige natiën.”

Het zal niet lang meer duren of de wereld zal getuige zijn van de verwezenlijking van haar eeuwenoude droom van permanente vrede — niet door middel van de nietige inspanningen van de mens, maar door het ingrijpen op aarde van de oppermachtige regering van God. □

ziende wereldleiders van onze tijd frustreert. Moge de Schepper-God hen helpen een uitweg te vinden.

Alleen Hij is daartoe in staat. □

WAARTOE BENT U GEBOREN?

Heeft het leven van de mens enig doel? Is het bestaan van de mens een zonderling natuurverschijnsel in een zinloos universum — een doolhof zonder uitgang — of heeft uw leven een achterhaalbaar doel? Het antwoord is ongelooflijk positief: de mensheid werd geschapen teneinde op goddelijk niveau over het universum te regeren! Onmogelijk? Dit dikwijls verkeerd begrepen onderwerp wordt door dit boekje helder uiteengezet. Vraag uw exemplaar aan van „Waartoe bent u geboren” door middel van de antwoordkaart of door ons te schrijven.

SRI LANKA

(Vervolg van pagina 18)

gezinsleven vormden. Dat is de reden waarom een belangrijk — en misschien wel het voornaamste — doel van Sri Lanka's ontwikkelingsprogramma's bestaat uit morele verheffing.

Sprekend over de doeleinden van hun ontwikkelingsprogramma's verduidelijkt minister-president Premadasa: „Wij hebben geprobeerd in die dorpen iets van onze lange tijd gekoesterde geestelijke en morele waarden weer ingang te doen vinden. Ook proberen wij die tradities, die in de loop der tijden hun waarde hebben bewezen, te doen herleven, teneinde de generatie van de samenleving als gevolg van het uitsluitend nastreven van materiële doeleinden tegen te gaan.”

Sri Lanka's leiders aarzelen niet toe te geven dat de werkelijke problemen waarmee zij zich geconfronteerd zien, niet bestaan uit de fysieke vraagstukken van behuizing, inkomen en hygië-

IN DIT NUMMER

VEERTIG JAAR VERENIGDE NATIES

„De laatste hoop” van de mensheid werden zij genoemd. Maar na vier decennia wankelen de V.N., evenals de wereld die zij vertegenwoordigen, op de rand van de vergetelheid.

JONGEREN MOETEN PROTESTEREN — MAAR HOE?

Dit is geen wereld die genomen moet worden zoals zij is. Er moet iets aan worden gedaan. Hoe kunnen jonge mensen zinvol protesteren?

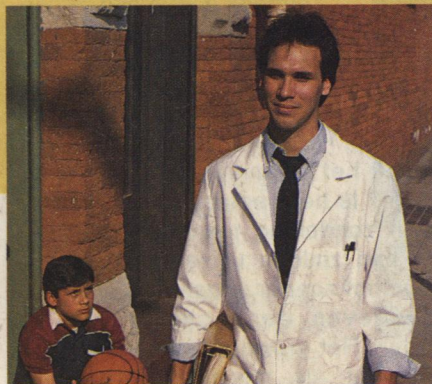

DE ANDERE BOM

Het verhaal van de tweede bom — die op Nagasaki — is niet zo bekend als de eerste atoomaanval, op Hiroshima. Een verslag van wat er gebeurde.

SRI LANKA — EEN TIJD VAN BEMPROEVINGEN

Nu de de Sri Lankanen klaar staan om de vruchten van hun inspanningen te plukken, worden zij met moeilijke uitdagingen geconfronteerd. De reactie van de bevolking zal beslissen hoe Sri Lanka zich verder ontwikkelt.

KINDEREN VAN DE BINNENSTAD

Wat is de oplossing voor het probleem van de jeugd die op straat zijn tijd doorbrengt? Lees het antwoord in de achtste aflevering van de serie over kinderopvoeding.

WAAROM DE ECHE WAARHEID BOVEN DE POLITIEK STAAT

In de 50 jaar van zijn bestaan is dit tijdschrift steeds politiek ongebonden gebleven. Wat zijn daarvan de redenen?